

OHIO DOZ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
Γιὰ κάθε ἀπάντησιν δικαίωμα δημοσιεύσεως Δρχ. 20

ΠΕΡΙΓΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΚΑΙΔΑΣ
*Ιατρός Δερματολόγος

Υ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
 για Δημοσιεύσεως Δρχ. 20

Διευθυντής
ΑΠ Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΥΛΑ Νο 5
ΑΡΙΘ. ΠΗΛΕΦΩΝΟΥ: 29.967

**ΥΠΟ
ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ**

Φυσική συγκίνησης
ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ

Δίνουν. μου είπαν, κρεμμύδια
στά μαγαζιά της Άγορας
κι' όταν τ' άκουσα, πού λέτε
μου ήρθαν... δάκρυα χαράς.

Συνέπειες πεζο-
πορίας

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Αυτοί που κάθονται μακριά
καί με τὰ πόδια πάνε.
πολύ νωρίτερ' από πριν
στά σπίτια τους γυρνάνε.
«Τὸ πράγμα εἶν' ἀπλὸν», ὦ
(λέν)

κατὰ τὰ εἰωθότεα:
Γυρνοῦν, νωρίτερα γιατί
δὲν παίρνουν... τράμ σὰ
(πρῶτα...

Λυρική ποίησης
ΓΛΥΚΕΙΑ ΜΟΥ, ΕΣΥ..

Εἶδα τὸν φίλον παιητὴ,
μὲ τὸ κεφάλι κάτω,
νὰ γράφῃ αὐτὸ τὸ ποίημα
ἀπὸ παλὸν γεμάτο:

«Γλυκεία μου, σ' ἀνειρεύτηκα
μ' ἕναν κρυφὸ μου πόθο.
Ὅταν σέ συλλογίζομαι,
ἀχ, νάζερες τί νοιώθω!

Γλυκεία μου ἐσύ, θὰ σοῦ τὸ πᾶν
μὲ πέννα, μὲ κιθάρα,
ἀτόψε σ' ἀνειρεύτηκα
μὲ πόνο καὶ λαχτάρα.»

Σκύβω καὶ λίγο ἀδιακρίτα
τὸν ποιητὴ ρωτῶ:
— Γιὰ ποῖαν τὸ γράφεις, φίλ
(λε μου,
τὸ ποίημά σου αὐτό;
Κι' ἐκείνος ποὺ ἀπήντησε
μὲ πάθος καὶ μὲ γλύκα:
— Γιὰ μιὰ τσαπέλλα σύκα.

Γὰ προηγούμενα
τεῦχη τοῦ «Θησαυροῦ»
μὲ τούς χάρτες:

**ΡΩΣΙΑΣ καὶ
ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗΣ**

πολούνται στὰ γραφεῖα
μας

πρῶτῳ. Γιὰ πῶστε μου καὶ μὲνα-
ριστὸ, μὲ σὰς τάχως χαμέναν
ντὰ, πού φεύγουν ἀπ' τὴ στάνη
ὅς θὰ τρέχῃ νὰ τὰ πιάνῃ.
ῶρις, τοὺς ἐρωτῶ, ἔρθου-
νας πού θὰ ἐρημαθούνε;
κι' πού λετε πῶς κοντὰ
ἀπαντᾷ:

χινάζουσε κοπέλλες ὅλο γλύκες,
συμπάρε, τίς κοτσίσκει,
μου νὰ βάλω στὶς ὀκέλλες
ὅ θὰ βάλω τίς... κουνέλες;
Ἄνθρωπος θὰ φανίση
ζὰ ψηλὰ στὸ Καρπενήσι-
ο, τοὺς λέγω, θὰ μᾶς φάτε;
ἰδίαν, ἐκεῖ ἐάν τὸ πάτε;
ταντοῦν, μέσ' στὰ πολλὰ πουργα-
ριὰ καὶ λούτρα... στυλιάρια!

ἀλλάζουν καὶ οἱ ἀν-
τιλήψεις

«Ὡς δὲ τῶν 17 χρόνων λέει:
«Εἶπε ὥραίο νὰ ἐργάζεται μόνη
τῆς μιᾶς γυναῖκα γιὰ νὰ ζήσῃ».
Τῶν 25 λέει: «Εἶπε ὥραίο νὰ ἐρ-
γάζεται καὶ ἡ γυναῖκα καὶ ὁ σύ-
ζυγος». Τῶν 35: «Εἶπε ὥραίο νὰ

✱

Ἐπίκαιρο εἶνε τὸ ζήτημα τῆς
νοσηματολήσεως τοῦ κήπου

Στά 35 λέει: «Μ' ένα κρυολόγημα μπορεί μία γυναίκα να κλέβει ελεύθερα στο κρεβάτι της ένα

Ἡ νῆα τῶν 17 χρόνων δὲν θέλει νὰ παραδεχθῇ ὅτι κάποτε θὰ γεράσῃ καὶ λείπει εἶναι ἀδύνατον
 νὰ ῥυτίξῃ. Μιὰ ὁδὸς εἶναι καὶ τὰ γεράματα!

Γ. ΣΑΝΔΗΣ.

νητο ὑπάρχει νὰ κυκλοφορήσω. Καὶ οὔτε
ταξὶ νὰ πάω μία ἐπίσκεψις. Καὶ οὔτε τραμ

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf from an old book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and faint, dark spots, characteristic of old paper. A dark, possibly black, horizontal line or border runs across the top edge of the page. The overall tone is warm and off-white.

τὸν ἐπῆραν τὸν δυστυχὴ τὰ κλάματα.
Δ. ΨΑΘΑΣ

ἐπιγα κείνη τη
κι' ὅταν τὴν εἰ
σὸν πᾶσα τη.

σάν να δα τη... γιαγιά
(μου)
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΛΕΙ. να παραδεχθώ ότι κάποια θα
υποφέρει και λέει: «Είνα δούλου του
Γ. ΣΑΝΔΗΣ.

Ολόμαυρα σύννεφα φέρνον-
τας την νύκτα και την τρι-
κυμία, αναδιπλώνονται
έπάνω από το κεφάλι του πον-
τοπόρου και ο δυνατός βορη-
άς κάνει το κύμα να φρίσσει
στο σκότος, αναγγέλλοντας
την καταιγίδα. Ορμώντας απ-
τά ζοφερά του δεσμά ο τρα-
χύς ανέμος, ανυψώνει την θά-
λασσα και τινάζει την άλμυ-
ρη επιφάνεια. Το πλοίο άνε-
δοκατεβαίνει τρίζοντας και
οι επιβάται, περίφοβοι, άτε-
νίζουν τον νεαρό αρχηγό που
με σκοτεινισμένη την όψη πα-
ρατηρή τ' άφρισμένα τιν σα-
βανα που πηδούνε χορεύοντας
τον χορό του θανάτου. Ο Τηλέ-
μαχος πηγαίνοντας στην βελι-
ματική έξορία του, αντικρύζει
την εκμηδενισή του και δεν έ-
χει την δύναμη ν' αντισταθή
στο μοίραϊον.

Γυίος της Πηνελόπης και
του Όδυσσέως, του βασιληά
της Ιθάκης, το νεαρό πριγκι-
πόπουλο είχε φύγει από την πα-
τρίδα τραυμαμένο από το μύη-
μα του θεού, που είχε δώσει
στον πατέρα του χρησμό ότι
έπρεπε να φυλάγεται από το
παίδι του, που θα τον σκοτώ-
νε. Ο Όδυσσεύς ένα είχε παι-
δί, τον Τηλέμαχον. Και αυτός
επρόκειτο να τον σκοτώση. Κι
ο νέος που έλάτρευε τον διά-
σημο πρωταγωνιστή του Τρω-
ϊκού δράματος, λυώνει στην
θλίψη για το προανάτευμα και
μήν μπορώντας να υπομείνει
την πατρικήν ύπωση, άποφα-
σίζει να φύγει μακριά από έ-
κει όπου γεννήθηκε και όπου
υπήρχε ότι έλάτρευε, ή όμορφη
μητέρα και ο γενναίος πατέρας
του.

Ο Τηλέμαχος ήταν νέος, άλ-
λά ο Όδυσσεύς ήταν πασιγνω-
στος. Το παιδί δεν είχε έμπι-
 στους φίλους, άλλα ο πατέρας
είχε πολλούς θαυμαστές. Φέρ-
νοντας ένα διάσημον όνομα το
βασιλόπουλο, θα κατάρβανε να
βρη φιλόξενη στέγη όπου κι
άν έπηγαινε, και μπήκε στο
πλοίο να λείψη μέχρις ότου οι
θεοί ικανοποιημένοι από τις
θυσίες και τα αφιερώματα, θ'
απέσυραν από αυτόν την κατα-
δίκη των. Ώς πρώτον σταθμόν
στην ανεπιθύμητη περιπλάνησί
του ο Τηλέμαχος έσκόπευε να
χη τὰ παράλια της Λακωνί-
ας για ν' ανέβη στην Σπάρ-
τη, όπου είχε και πρίν φίλο
ξενόθη, όταν έπληγε ζητώντας
νέα για τόν χαμένον πατέρα
του. Άλλ' ο Θεός της θαλάσ-
σης, ώργισμένος και άτατος έ-
ναντίον του αναταράσσει το
ύγρον του βασιλείου και ά-
νοίγοντας τὰ στήθη του πόν-
του, δείχνει στα περίτρομα
δλέμματα τών ναυτών τον άρ-
μουδένιον πυθμένα του. Με σχι-
σμένα πανιά σφενδονίζονται έ-
δώ και εκεί και βγαλμένοι ά-
πό τόν δρόμον των, έπλοκάντε
έντρομοι έπάνω στα σκοτεινά
κύματα. Περάσανε τρείς ή-
λιους που δεν φαινόταν πίσω
άπό τὰ σκοτεινά σύννεφα κι
άλλες τόσες ψυχρές και άνα-
στρες νύχτες. Την τετάρτη γή-
λος ήμέρα έφάνηκε πρώτα ή γή
που άνωψούνταν από τὰ ύδα-
τα και δένδρα έπειτα. Χαρού-
μενοι οι ποντοπόροι αποβίβα-
σθήκανε για νά δοκιμάσουνε
πάλι τόν τρόπο.

Καθώς βγήκαν είδαν σκορπι-
μένους στην πεδιάδα έδώ και

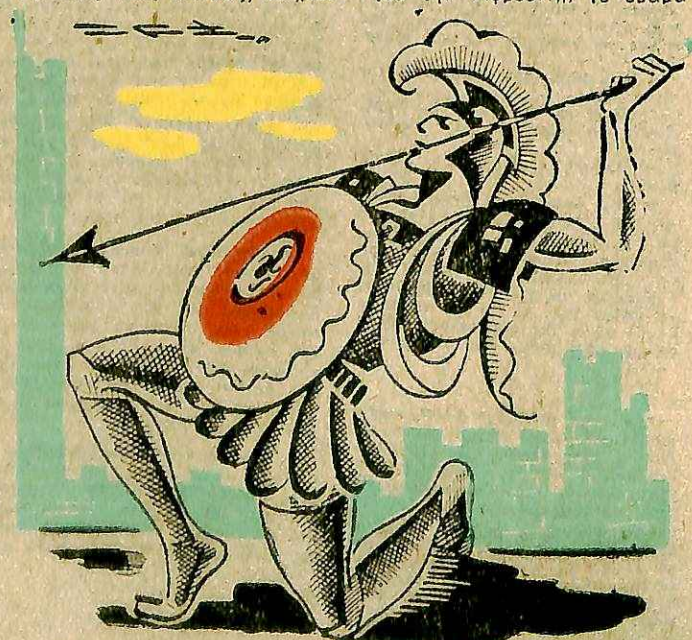
ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΥΛΟΥ

Δελφικό

εκεί άγέλες βωδιών και κοπά-
δια κατσικιών, μέσα στα χώ-
ρα, χωρίς έσοκούς. Ρίχθηκαν
έπάνω τους καλώντας τους θε-
ούς να λάβουνε μέρος στην
λεία τους. Έπειτα στράσαν
τραπέζια και άρχισαν να δει-
πνούν με πλούσια φαγητά.
'Άλλ' έξαφνα παρουσιάσθηκαν
άπό τὰ βουνά, με φρικτό πέ-
ταγμα οι 'Αρπυιες και χτυπάν-
τας τὰ φτερά με μεγάλες κρου-
γές, άρπάζανε τὰ φαγητά και
ρουπαίνανε όλα με την άκάβα-
ρη επαφή τους, ενώ φωνή ά-
παισία ακουγότανε μέσα στην
άποκρουστική τους όσμη. Πή-
γαν οι ναυαγοί και χωθήκανε
σε σπηλιά, τριγυρισμένη ά-
πό δένδρα και φρικτές σκιές,
άλλα και πάλι από διάφορες
μεριές τ' ούρανού και έφάνει
τρύπες, τὰ φρικτά όντα ξαναφα-
νέκανε πετώντας με πάταγο και
με τεντωμένα τὰ γαμψά νύχια
τους, δρωμίζοντας τὰ έδέσμα-
τα με το στόμα τους.

Οι ναύτες έπήραν τὰ όπλα
και εκτύπησαν άλλ' ούτε βλά-
βη στα φτερά τους ούτε τραύ-
ματα στα νώτα τους έκαναν. Οι
'Αρπυιες φύγαν προς τ' άσπε-
ρια άφίνοντας μισοφαγωμένη
την λεία και άγρή ίχνη τους.
Όταν, ύστερα από ύπνον θα-
θύν έξ αίτίας του κόπου έξύ-
πνησαν ο Τηλέμαχος, ή Αύγη,
ασκονώντας με τὰ ρόδινα δά-
κτυλά της το μισόφωτο, είχε
ροδίσει προαγγέλλοντας τόν
έρχομό του Φαέδοντος. 'Ανέ-
θηκε στο κοντινό κατάφυτον ύ-
ψωμα και έπισκοπώντας το μέ-
ρος, διέκρινε καπνό να άνεβαί-
νη προς τους αϊθέρας, δείχνον

έκείνο του δάσους χαμογέλασε
και είπε:

— Όποιος και άν είσαι ξε-
νε καλώς ώρισες στον όμορφο
τόπο της μοναξιάς μας. Άκο-
λούθησέ με.

Και όπως έγύρισε να φύγη,
άνέλαμψε ο ρόδινος τράχηλος
και άναδύσανε τὰ μαλλιά της
ναρκωτική εύωδιά. Το φόρεμα
που είχε άνασηκώσει έπεσεν
έως τις άκρες τών ποδιών της
και όπως ή άγνωστη προχωρού-
σε με το μεγαλόπρεπο δάδισμά
της, το 'Ιθακήσιο πριγκιπό-
πουλο, διερωτάτο άν δεν έβλε-
πε όνειρον. Θέλησε να συγ-
κρατηθή στην έλξη εκείνη που
τόν έσερνε προς το άγνωστον,
άλλα δεν τὸ κατάρβωσε. Μα
γνητισμένος από το δλέμμα
και γοητευμένος από την μορ-
φή της, έπροχώρησε πίσω της
σάν λιοντάρι τιθαστευμένο και
πειθιόντι.

Ακολουθώντας δρομίσκους
κατάφους καικατόφρους ά-
πό λουλούδια και μύρα, φθά-
σαν έως το παράδοξον οικημά,
όπου ο Τηλέμαχος έδοκίμασε
νέαν έντονη έκπληξη. Στην πόρ-
τα του ποιητικού αυτού κατα-
φυγίου έπρόσβαλε μία άλλη θεά,
με το ίδιον άνάστημα, την ίδια
σαγήνη και πράγμα καταπλη-
κτικό, με την ίδια μορφή και
την ίδια λάμψη του δλέμματος.

Μόνον που αυτήν δεν την έτρι-
γυρίζανε λουλούδια, άλλα δυο
ήγναια λιοντάρια που τόν έ-
κτύτασαν έντίσης με περιέρι-
γεια. Η γυναίκα εκείνη ήταν
η Κίρκη. Και ή άλλη που βρή-
κε στον δρόμον ή 'Αλεις, ή
κόρη της.

Σ' αυτό το νησί της όμορ-
φιάς και του μυστηρίου, κυρί-
αρχη με τὰ κάλλη, τὰ πλούτη
και τὰ μάγια της κατακοιούσε
ή περίφημη (Ι)μακεύτρια, που
είχε άλλοτε μεταβάλλει σε χοί-
ρους τους συντρόφους τού Ό-
δυσσέως. Κορίτσια ροδαλά σάν
τα μπουμπουκία και δροσερά
σάν την Αύγη, υπηρετούσανε
την θεάν της ώραϊότητος και
κοπάδια βωδιών, όρνιθών και
πουλιών εξασφαλίζανε στο εύ-
φορο μέρος με τους γλυκύους
καρπούς και τὰ έκλεκτά κρα-
σιά την εύχαιαν της σάρκας,
όπως ή ίδια άνάβε τους πό-
θους και έκαίγε τις ψυχές με-
χρι τού σημείου να μεταβάλλη
τους ανθρώπους σε χοίρους!

Η γυναίκα εκείνη που είχε
κατακτήσει τους πάντας, νική-
θηκε από τόν Όδυσσέα. Και
έρωτευμένη μαζί του, παραδό-
θηκε στην θέλησί του και ά-
φου εκείνος επέμενε, τόν άφήκε
να φύγη, άλλ' έκράτησε ό-
μως κάτι που θα τής τόν θύ-
μιζε πάντα, τόν γυιό του Τη-
λέγοναν και την κόρην του 'Α-
λιν.

Νέα πάντοτε μ' όλα τὰ χρό-
νια που πέρασαν, σαγήνηθη-
κη σάν και τότε και με τις όρ-
μητικές παρακρούσεις της πρώ-
της νεότητος, ή βασιλισσα του
μυστηρίου έβασάνιζε εκείνους
που υπέκυπταν στην σαγήνην
της, περισσότερο από άλλους,
σάν για νά εκδικηθή την πρώ-
τη και μοναδικήν της έγκατά-
λειψη από εκείνον που έρωτεύ-
θηκε. Ζούσε με την άγρίαν ά-
γάπην της και τόν πόθον να
τιμωρήση αυτόν που έλάτρευε,
και όταν άντίκρυσε τόν Τηλέ-
μαχον, ή πρώτη της σκέψις
ήταν να τυραννήσ η' αυτόν
όπως ένας άλλος είχε βασανί-

σει κι' εκείνην.

Πυρπολώντας τόν ναυαγό με
τις λάμψεις των θείων ματιών,
της ή Κίρκη, τόν έκάλεσε με
λόγια θερμά να δεχθή την φι-
λοξενίαν της και έκινους άνύ-
ποπτος, μπήκε στον πυργόν
όπου χρόνια πρίν, είχε συντελέ-
σθ ή πατρική μεταμόρφωσις.
Είχε ή Κίρκη την δύναμη και
τὰ μέσα για τους σκοτεινούς
της σκοπούς, και κανείς δεν
μπορούσε να αντισταθή σ' αύ-
τά. Κανείς άλλος, έκτος από
τόν έρωτα...

Είδε ή 'Αλεις το όμορφο χα-
μόγελο της μητέρας της τόσο
τρομερό εις την όμορφιά του
— και αυτή, που την ήξερε έ-
κατάλαβε και έταράχθηκε.
'Η 'Αλεις ήθελε να μην πεθάνη
ο Τηλέμαχος και δεν θα τὸ ά-
φηνε.

Έδωσε ή Κίρκη διαταγή
στις σκλάβες της να έτοιμά-
σουν για τόν ξένον φαγητά και
κρασιά, άλλ' όταν έφριχνε με-
σα στο ποτήρι το τρομερό φίλ-
τρον της, έννοιασε κάποιον να
της πιάνη το χέρι και άκουσε
φωνή να της λέη:

— Όχι!

Έγύρισε. Ήταν τόσο άπο-
φασιστικόν το ύφος και τόσο
άπειλητικές οι άστραπές των
ματιών της κόρης της, που ή
Κίρκη δεν έφερε αντίρρηση. Έ-
χυσε το ύγρο με το μυστηριώ-
δες περιεχόμενο και την έρω-
τΗΣε:

— Τόν θέλεις για σένανε;
— Ναί!

Από εκείνη την ήμέρα, μη-
τέρα και κόρη έναν είχαν σκο-
πο και την ίδια προσπάθεια, να
άγαπηθούν από τόν Τηλέ-
μαχον. Δεν τους είπε ποίος ή-
ταν, άλλ' ούτε εκείνες τόν ρώτη-
σαν. Τους έφθανε όπως τον έ-
βλεπαν και τόν ποδούσαν, ο
ποιος και άν ήταν. Και γλυ-
στρώντας στα μονοπάτια του
έρωτος, δρεθήκανε να τους χω-
ρίση το μίσος, εκείνες που έως
τότε τις ένωνε ή στοργή.

Ήταν ή 'Αλεις νεώτερη, άλ-
λά ήταν ή Κίρκη πολυπειρότερη
και ο Τηλέμαχος έβασίλευσε την
πρώτη για την δεύτερη.

Η 'Αλεις έννοιασε τόν πόνον
του μαχαίριδος βασείας στην καρ-
διά και άρκιόθηκε να εκδικη-
θή και εκείνον και αυτήν, άλ-
λά δεν μπόρεσε. Η Κίρκη που
διάβαζε τόσο καλά μέσα στην
σκοτεινιά των ματιών της, πα-
ρακολουθούσε, χωρίς να φαί-
νεται τις κινήσεις της, της έπια-
σε το χέρι ένα θραύς που έρρι-
χνε στο ποτήρι τὰ θανατερά
φίλτρα της, όπως είχε κάνει κι'
ή 'Αλεις άλλοτε και της είπε τώ-
ρα όπως τότε και αυτή:

— Όχι!

Και όπως τότε ή Κίρκη, έ-
ται τώρα και αυτή, έχυσε το
ύγρο που περιείχε τόν θάνατο
μπήκε στο μικρό καράβι της
και άνοίχθηκε στο πέλαγος. Κι'
ήταν ή πρώτη φορά που ή
Κίρκη δεν έκαστάλαβε την σημα-
σία των άστρατών των μα-
τιών της.

Όταν έγύρισε από την 'Ι-
θακή ο Τηλέγονας και διηγήθη
κε ότι έσκότωσε, χωρίς να τὸ
ξέρη, τόν Όδυσσέα τόν πατέ-
ρα του, ο Τηλέμαχος άφθήκε τρο-
ρα του, ο Τηλέμαχος άφθήκε τρο-
μερή κραυγή που τόν έπνέω-
σε. Είπε τότε ποίος ήταν, άλ-
λά δεν έκαστάλαβε κανένα, ά-
φου τέτοια ήταν ή θέλησίς του

ΣΚΗΝΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΗΣ

Ένα γοητευτικό ΑΠΟΓΕΥΜΑ

ΤΗΣ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

(Πρόσωπα: Ο Νίκος και ή
Ρένα. Είναι ένα ζευγάρι παντε-
μένο. Η ώρα είναι τρείς μετά
το μεσημέρι. Το ζεύγος έπειτα
άπό το φαγητό, έχει περάσει
στο σαλονάκι για νά πιή κά-
ποιο μαύρο ζουμί, που εκείνη
έπιμένει, από κекητημένη συνή-
θεια, να τόν λήη καφέ).

ΡΕΝΑ: Θα βγής τώρα έξω;
ΝΙΚΟΣ: Όχι.

ΡΕΝΑ: Πώς αυτό το ξαφνι-
κό;

ΝΙΚΟΣ: Μά που ζής. Δεν
διάβασες στην εφημερίδα ότι
άπό σήμερα δεν έχει τρώμ; Ο
κόσμος κυκλοφορεί πεζή. Και
καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι δεν
σκέπτομαι να διεκδικήσω βρα-
βείο πεζοπορίας. Για νά ξεκι-
νήσω από δω με τὰ πόδια και

να πάω στην Όμοιοία, που
άποτελεί τόν όμφαλό της 'Α-
θήνας, θέλω άκριβώς τρία τέ-
ταρτα της ώρας. Και άλλα
τρία για νά επιστρέψω, μάς
κάνουν μισήν ώρα. Και άλλ'
λη μισή ώρα που θα περπατή-
σω για νά πάω κάπου, τὸ έ-
λόν δυο ώρες. Γι' αυτό, λοι-
πόν, θα μείνω έδώ και θα πα-
ραστήσω τὸ κατακிடίδιον ζών.

Έλπιζω όμως ότι γρήγορα θα
επαναληφθή ή συγκοινωνία με
τὰ τραίνα και τότε...

ΡΕΝΑ: Κι' εγώ έλπιζω να
μήν επαναληφθή τόσο γρήγο-
ρα που περιμένεις.

ΝΙΚΟΣ: Γιατί;

ΡΕΝΑ: Για ν' ανακαλύψης

θεών. Συνεφιλώθηκε με τόν
γυιό της Κίρκης και τόν πατέ-
ρα του— με τόν Τηλέγοναν, ο
όποιος είχε παντρευθή μετά
τόν σκοτώμό του Όδυσσέως
την Πηνελόπη— την μητέρα
του— και παντρεύθηκε την
Κίρκην και αυτός.

Και προσπαθούσαν όλοι να
λησμονήσουν τὸ ίδιο πρόσωπο,
ενώ μία άλλη— έγκατεστημέ-
νη στην Τυρηνία, στον πυργόν
'Αλόν— δεν θέλησε και δεν έ-
λησμονήσε ποτέ, όπως και δεν
τόν έσυγχώρησε ποτέ.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

έπί τέλους ότι έχεις γυναί-
κα. Και σου και όλοι οι συνά-
δελφοί σου, που θεωρείτε τὸ
σπίτι μόνο σαν ένα τόπο όπου
πηγαίνει κανείς για νά φάη
και να κοιμηθή και τη γυναίκα
σαν ένα μέσον που φροντίζει
για τὸ τραπέζι και για τὸ
στρώσιμο του κρεβατιού.

ΝΙΚΟΣ: Είσαι υπερβολική,
καθ' έναν Ρένα. Σου εξέφρασα
ποτέ καμία τέτοια ιδέα για
σένα;

ΡΕΝΑ: Όχι, βέβαια. Άλλα
ή πραγματικότης αυτό άποδει-
κνύει. Έχεις σχεδόν ένα χρό-
νο να μείνης άσπόμενος στο
σπίτι. Έκτος από τις ήμέρες
βέβαια που ήσουν άρρωστος,
όποτε έπαιρνα τόν ρόλο της
νασοκόμου. Το πρώτ' σηκώνε-
σαι και νύνησαι διαστικά για

να πές στη δουλειά σου. Έρ-
χεσαι το μεσημέρι, τρώς και
φεύγεις πάλι για νά γυρίσης
το θραύς κουρασμένος, να
φας, να περάσης μία δυο ώ-
ρες συνηθισμένη τὸ ραδιόφω-
νο και να πέσης να κοιμηθής
πάλι, για νά επαναληφθή την
έπομένη ή ίδια ιστορία.

ΝΙΚΟΣ: Και τ' άπογεύμα-

ΡΕΝΑ: Μου άποδίδεις σκέ-
ψεις που δεν έκανα ποτέ.

ΝΙΚΟΣ: Ώστε νομίζεις
πως έχουμε να πούμε πολλά
πράγματα ακόμα οι δυο μας;

ΡΕΝΑ: Και βέβαια τὸ νο-
μίζω.

ΝΙΚΟΣ: Και συγκεκριμέ-
ως τί θα βρίσκαμε να συζητή-
σουμε;

ΡΕΝΑ: Μά, πάντα κάτι θα
βρίσκαμε.

ΝΙΚΟΣ: Ώραία. Είμαστε
λοιπόν τώρα κλεισμένοι και
οι δυο μας στο σπίτι, για να
περάσουμε τὸ γοητευτικό μας
άπογευμα. Βρές κάτι να συζη-
τήσουμε... Περιμένο.

ΡΕΝΑ (Στεκεται συλλογι-
σμένη και δυθισμένη σε άμη-
χανία).

ΝΙΚΟΣ (που την παρατηρεί
μ' ένα λεπτό ειρωνικό ύφος. Έ-
πειτα από μερικά λεπτά σιω-
πής): Λοιπόν; Δεν βρήκες τί-
ποτα;

ΡΕΝΑ: Μή διάξεςαι, ή θα
δρά.

ΝΙΚΟΣ: Λαμπρά. Σου δίνω
καιρό ως που να καπνίσω τὸ
τσιγάρο μου. Και σου υπόσχο-
μαί, να τὸ καπνίσω άργά...

(Ο Νίκος άνάβει ένα τσιγά-
ρο. Το καπνίζει άργά και σε
κάθε ρουφήξιά παρατηρεί την
γυναίκα του που έχει τὸ ύφος
του άνθρώπου που τὸ μυαλό
του άδειασε ξαφνικά από κάθε
σκέψη. Περνούν μερικά λεπτά
της ώρας. Ο Νίκος σβύνει τὸ
τσιγάρο στο σταχτοδοχείο κι'
έπειτα άπευθύνεται στη γυναί-
κα του).

ΝΙΚΟΣ: Ξέρεις τί λέω, Ρέ-
να; Έδώ στην πλατεία υπάρ-
χει ένας ύπερπότης συνοικια-
κός κινηματογράφος. Δεν πάμε
να περάσουμε δυο ώριστες
έκεί;

ΡΕΝΑ: Τί έργο παίζει;

ΝΙΚΟΣ: Αυτό δεν έχει ση-
μασία. Πάντως είναι ή μόνη λύ-
σις για τὸ πρώτο γοητευτικό
μας άπογευμα. Νομίζω ότι σύ
τὸς ο κινηματογράφος άλλα-
ζει πρόγραμμα τρείς φορές την
έβδομάδα. Έτσι έχουμε λύσει
τὸ πρόβλημα τών τριών άπο-
γευματων. Μας μένουν άλλα
τέσσερα... Λοιπόν; Πάμε...

ΡΕΝΑ (σηκώνεται): Πάμε...

Τέρας!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ντρίγκ!...

Μιά χαριτωμένη σκηνούλα
με κοινωνικό περιεχόμενο

Επέταξε την πένα, η οποία εκούλιασε μου
τρυφώνοντας την προκογγοραμένη σελίδα. Έρ-
ριξε τριγύρω τον ένα θλάμια που ήθελε να δι-
πλάσει πάγνια και που δεν είχε τίποτε Κ' ή-
ξεσε στην πολυθρόνα.

Ανοιξε το στόμα του. Για μία στιγμή, στη
στάσι αυτή, είχε το γελοίο ύφος ανθρώπου
που περιμένει να τον εξετάσει ο δοντογιατρός.
Για μία στιγμή όμως μονάχα, γιατί γρήγορα
έδεσε το περιστροφικό στο στόμα του... Θά
τραβούσε.

Ακριβώς τη στιγμή αυτή... ντρίγκ!...
Το τριγύρω άχτυπησε. Θά τραβούσε. Το δά-
χτυλό του ετοιμαζόταν, άρχισε να κάνει τη μι-
κή αναγκαία κίνηση επάνω στην ακανθία. Μα
αυτό το κουδούνισμα... Άσυνειδητα το δάχτυ-
λό έσταμάτησε την προσπάθειά του, παρέλυσε
— έπεριμενε.

Ίσως — δεν ξέρω — αν ο Ζυλμπέρ είχε
θελήσει να αυτοκτονήσει διαφορετικά, πέφτον-
τας π.χ. στη θάλασσα. Ίσως ένας θορύβος α-
προσδόκητος που θα έφθανε στη στιγμή της χί-
ρονομίας του, να μην σταματούσε την κίνησή
του. Άλλα σ' αυτό το δωμάτιο με την κλειδιό-
μένη πόρτα, με τα κλειόμενα παρατεταγματα,
όπου αίσθανόταν τον εαυτό του τόσο μόνο, α-
υτό το κουδούνισμα που εισέλασε εκεί διά της
θίας, που έπεριμενε... δεν μπορούσε να μην
τον στενοχωρήσει, να μην τον ένοχλήσει. Και
το δάχτυλό (κι' αυτό το αίσθημα δεν είχε το
σο γελοίο πώς αν τραβούσε κατά το δάχτυ-
λο που το τριγύρω θα εξακολουθούσε να χτυ-
πά, δεν θα αυτοκτονούσε καλά... η αυτοκτο-
νία του θα έκανε από την αεία της.

Όλα αυτά δεν διηγήσαν παρά μερικά δευ-
τερόλεπτα. "Ηδη άδελά του, το περιστροφικό
έδωκε από το στόμα του, το στόμα του ζανά
έκλεισε. Το κουδούνισμα έπεριμενε. Ο Ζυλμπέρ
έσπασε το άκουστικό θυμωμένος:
— Άλλο!

— Άλλο! "Α, καλημέρα, φίλε μου Ζυλμπέρ!
Εδώ Κρέιμλερ. Τι κανείς;
— Πολύ καλά, ευχαριστώ.
Αυτές οι ηλιθίες φράσεις, σε μία τέτοια
στιγμή...

— Φοδόνουν πώς δεν θα σε προλάβω στο
σπίτι σου... Άκουσε Ζυλμπέρ. Θάβελαι
από σου ζητήσω, μία μεγάλη εκδούλευσι. Μου
συνεβαινει κάτι τρομερό... Θά σου ξηγή-
σω... Έν τώ μεταξύ, έχω ανάγκη από ένα
κι χιλιάδες φράγκα γι' άποψη... Άν μπορού-
σες...

— Σύμφωνα.
— Μα... δεν εκατάλαβες ίσως καλά...
— Ναί, θέλεις είκοσι χιλιάδες φράγκα. Έν
εξάει.

Άφου θά σκοτωνόταν...
— Ω, είσαι σπουδαίος Ζυλμπέρ. Και ε-
τσι, χωρίς πολλά λόγια, θά περάσω από το
σπίτι σου άμέσως.

— Καλά. Μα... είνε περιττό ν' ανέβης
Εγώ φεύγω... Θά βρής το τσέκ μέσα σ' έναν
φάκελλο, στη θυρωρά.
Ο Κρέιμλερ ήταν φίλος του. "Οχι, θέαία,
δ καλότερος του φίλος. Μα άφου θά σκοτω-
νόταν...

Εξαγνύρισε στο γραφείο του. "Η πένα
— η οποία πρό δλίγου έγραφε ένα άποχαιρε-
τιστήριο γράμμα—παράσπασε και άγάπες στην
φύλη που τον έκατέλειπε — η πένα ήταν
άκόμη όγρη. Υπέγραψε το τσέκ για τόν
Κρέιμλερ, το έθεσε στον φάκελλο. Δεν του
έμενε πιά παρά να τηλεφωνήσει στην θυρωρά
να ανέβη να το πάρη. Θά έξυπνητοόσε έναν
καλό συνάδελφο. Και όλα θά τελείωναν. Θά
μπορούσε να εξακολουθήσει την χειρωνακία
του... επί τέλους να την βαναρχίση... και
να τελειώσει.

Σαναήκωσε το άκουστικό. Άλλά... δεν
άπαντοόσαν! "Η κυρία θυρωράς δεν ήταν α-
σφαλώς στο θυρωρείο. Συνέβαινε συνήθως α-
ύ το...

— Ά!...
Τι ένοχλητικό! Έπρεπε άκόμη να περιμέ-
νη!

— Είνε φανερό. Ποτέ δεν είνε στη θέσι της
αυτή η θυρωράς!
Τι κουτή σκέψις αλήθεια! Έσκέφθηκε: "Θά
παραιοόσω στον ιδιοκτήτη! Αυτός! Τώρα!
Έγέλασε μ' αυτή τη σκέψη.
Άρχισε να παραιοόση. Θά βαναχυτοόσε σε
λιγάκι στη θυρωρά. Από τα νεύρα του έκανε
κάτι πελώρια βήματα και σκουνοφλούσε στα
έπιπλα.

— Άλλο!
Άκόμη δεν ήρθε... "Α θά έπιχειροόσε α-
κόμη μία φορά... και έπειτα αν η θυρωράς
δεν έφαιόταν τόσο το χειρότερο για τόν
Κρέιμλερ!

Εξαγνύρισε στο γραφείο του. Μία βραβή
10

κή σκέψις τόν καθήλωσε άπότομα και του έβιω
ξε όλες τις άλλες σκέψεις. Έσκέφθηκε: "Αυ-
τές οι είκοσι χιλιάδες φράγκα... είνε σαν ο
Κρέιμλερ να τις κληρονομή από μένα!...
Και αυτό τον έκοψε να σκεφθή τι βε-
ή κληρονομία του. Δεν το είχε σκεφθή άκόμη.
Έπροδόθηκε. Έγκαταλείφθηκε από μία γυναί-
κα που έλάτρευε... Η ζωή δεν είχε πιά καμ-
μιάν αξία γι' αυτόν. Θά σκοτωνόταν! Μα αν
δεν το σκέφθηκε, ο πόνος πλησιέστερος συγ-
γενής ήταν ένας εξαδέλφος, ένας ηλιθίος παν-
τρεμμένος με μία καρακάδα!

Και αυτά τα δύο πλάσματα—που άπέφου
γε πάντα και να τους έλεψη — θά έπαίριαν
τά χρήματά του, τά είδηλά του, τους πινάκες
του! "Α όχι! "Ιδίως τά είδηλά! "Ιδίως τούς
πινάκες! Τα χρήματα μπορεί να πέφτουν σε
όποιαδήποτε χέρια... Μα τά είδηλά οι πί-
νακες, πρέπει να πηγαίνουν σε χέρια που τ' α-
γαπούν...

Και το θλάμια του άρχισε να άγκαλιάζει τά
είδηλά του, τά ζωγραφικά του έργα.
Έκάθισε στο γραφείο του: "Ο κάτωθι ν
παγογεγραμμένος... Δεν του έμενε παρά να
διαλέξη: Θυμιάται τούς έκλεκτους και μερφο-
μένους φίλους του. εθα δώσει τόν "Κλάιν Μο-
νέ" μου στον Μπουρντιγιώ. Θά τρελλάσθ α-
πό τη χαρά του! "Οχι, θα λυπηθί γιατί
πιστεύω πως μ' αγαπάει πολύ. Μα θά
εχούρητισθη όποιοδήποτε Σ' είνε πόνος θά δώσω
τόν "Αλ Φονταίν" μου; Σ' τον Φονταίν; Θά κα-
ταλάβη πόσο αξίζει αυτός... "Α κι' αυτός ο
καυμένος ο Βελζούσα που τόν ξεχώνισα! Και
στη Λουλόα; Δεν τής άφινω τίποτε... Καύ
μένη μικρούλα, δεν υπήρχε τόσο εύγενής μα-
ζί της... Καί...
— Έπέρασαν μερικά λεπτά...

Ήταν τώρα καλά χωμένους στην πολυθρόνα
του γραφείου του. Το σωματί του ήταν γε-
μάτο από διάφορες σημειώσεις. Σ' ένα
μεγάλο χαρτί δεν υπήρχε άκόμη γραμμένο πα-
ρά: "Ο κάτωθι ύπογεγραμμένος... Συγ-
κρίνει, διατάζει, άνακαλύπτει — και θυμά-
ται...

Η πένα που κρατούσε στα χέρια είχε τώρα
πρό πολλού στεγνώσει. Την στιγμή αυτή
ντρίγκ!... Ένα κουδούνισμα άήτηχησε. Μα
δεν ήταν το τριγύρω, ήταν η πόρτα. Ο Ζυλ-
μπέρ πετάχθηκε, σαν να ξυπνούσε από ύνιρο.
Έπληγε ν' άνοιξη. Ήταν ο Κρέιμλερ.
Καλημέρα, αγαπητέ μου. Είδα που δεν
υπήρχε ο φάκελλός σου στη θυρωρά.
"Η θυρωράς... Άλήθεια! Την είχε δεχά-

σει.
— Μου είπες πως θά έδωγαιες. Μα σκέφθη
κα πως δεν θά είχες έγη ίσως άκόμη!
— "Οχι... "Οχι... δεν έδωγα άκόμη!
Δεν έδωγα άκόμη. Τώρα ένοιωσε πως δεν
θάφαινε πιά. "Η χειρωνακία που του δέκοσαν
δεν θά μπορούσε πιά να την βαναρχίση...
Είνε ζήτημα δλίγων λεπτών. Πολύ λίγων λε-
πτών. Άρκοι: Μερικές άναμνήσεις. Και η
διαθήκη... να δη κανείς τι κατέχει, να δη
ποιος θά πιά χαρή. Δεν υπάρχει άλλο από
τού να κάμη κανείς τη διαθήκη του, για να
μην έχη πιά βρεξί να πεθάνη.

Ο Κρέιμλερ έμειωσε έμειωσε. Ο Ζυλ-
μπέρ δεν τόν άκουσε.
— Λοιπόν, είνε τελειώμενος ο Κρέιμλερ.
έσκέφθηκε να σου τηλεφωνήσω...
Ο Ζυλμπέρ τόν έκτύταζε με εύγνωμοσύνη:
— "Α, έκαμες πολύ καλά να μου τηλεφω-
νήσης, αγαπητέ μου.

Και ο Κρέιμλερ:
— Έχεις το τσέκ;
— Άλλά ο Ζυλμπέρ:
— "Α, όχι, όχι, κουμένη μου... πρό όλι-
γου έπίστευα ότι μπορούσα να σου τα δα-
νεύσω αυτά τα χρήματα... μα τώρα... έκα-
μα τούς λογαριαμούς μου... κι' ένα τέτοιο
ποσό... δεν μπορώ να το διαδέσω.

Γιατί τώρα έξοωσε θα εξακολουθούσε να
ζη... έπομένως δεν ήταν το ίδιο πράγμα.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΣΕΝΕΙΣ ΙΣΤΟΡ ΟΥΛΕΙ

Ο ΜΟΥΣΚΕΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

"Ενας Βούλγαρος κωικός γύρισε με
μέρα από το χωράσι μουσκεμένος ως το
κόκκο. Έπλησιωσε το τζάκι. Προτού δ
μως καθίση η γυναίκα του τού είπε:

— Τι βροχή! Δεν υπόνεσα να ξεμυτί-
σω. Και γι' αυτό δεν πήγα στο πηγάδι
να φέρω νερό. Ξέρεις τι λέει ο λαός:
"Ο μουσκεμένος άνθρωπος δεν φοβάται
τό νερό". Πήγαινε καυμένη στο πηγάδι!

Χωρίς να διαμαρτυρηθί, αλλά θυμωμέ-
νος μέσα του, έπλησε στο πηγάδι και έφε-
ρε νερό. Περνώοντας όμως δίπλα από τη
γυναίκα του έκωσε επάνω της τόν κουβά
και της είπε:

— Άε τώρα να τόν γεμίσης. "Ο... μου
σκεμένος άνθρωπος, ξέρεις, δεν φοβάται
τό νερό!

23.—Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΩΝ

Μου είνε δύσκολο να περιγράψω όλες
τις έφευρές που έκαναν οι καταπληκτι
κοι έκείνοι κάτοικοι του Άσκού. "Οπως
όμως έπρόσεξα ιδιαίτερη προσοχή έδιναν
στη γεωργία.

"Οσοι είδαν τούς εύφορτάτους άμπελ-
νές που σκεπάζουν τις πλαγιές του Βεζου
έβου θά ξέρουν πολύ καλά ότι τι ήφαισται
ώδη μέρη είνε παρά πολύ κατάλληλα για
την γεωργία. Έκτός από τούς ελαιώνες,
το νησί είχε και άρκετά μεγάλους άμπελ-
νές, καθώς και άγρους απορμένους με δη-
μητριακά και θαυμαστούς κήπους γεμά-
τους χειμώνα - καλοκαίρι με άνθη και καρ-
πούς.

"Η καλλιερημένη έκταση έμοιαζε μ' ε-
να άπέραντο θερμότητα που το νερό και
η θερμότης ήταν μορμασμένα με έπιστημονι
κή ακρίβεια και τίποτε άπολύτως δεν είχε
άφειση στην τύχη. Κανένας κήπος δεν έ-
παρνε περισσότερο νερό από όσο του χρεία-
ζόταν και το αυτόματο κατάεργμα έδρά-
σιζε λιγάκι την ατίσσοφαιρα τις ήμέρες που
έκανε υπερβολική ζέση.

Οι ψυχρές νυχτές δεν ήσαν βέβαια σπά-
νιες, γιατί αυτό σουμενίαν συχνά στα μέ-
ρη έκείνα, αν και έφαιονται σίμα στον
"Ισημερινό, αλλά τα καλλιερημένα έδάφη
διατηρούσαν περίπου την ίδια πάντα θερμο-
κρασία, γιατί τα έπότησαν με νερό ζέστο.
"Ετσι οι καταπληκτικοί έκείνοι άνθρωποι εί-
χαν δημιουργήσι μία αιώνια άνοιξη, αυτή
την άνοιξη που ύμνησαν τόσο οι ποιηταί
και σε όποιαδήποτε έποχή του χρόνου έβλε-
πε κανείς ν' άνοιγόνται τα μαγικά λου-
λούδια και να ώριμάζον οι καρποί του
φθινοπώρου.

Δεν ήταν όμως μονάχα αυτό "Ενας γα-
σκάνος φυσικός άποσυνέχοντας με το πρί-
σμα το ήλιακό φώς, άνεκάλυψε ότι πέραν
από τα χρώματα της "Ιριδος, πέραν από
τις υπεριώδεις ακτίνες και το σκοτεινό φά-
σμα οι χημικές ιδιότητες του όποιου είνε
από καιρό γνωστές υπάρχει και μία άλλη
ιδιαιτερη άκτινοβολία, Ικανή να κάμη πολύ
έντονώτερα όλα τα ζωτικά φαινόμενα, σε
τεράστιες κι' άνυπολόγιστες διαστάσεις.

"Ο νέος αυτός Προμηθέας σκέφτηκε να α-
χμαλώτιση τις ήλιακές ακτίνες μ' ένα τε-
ραστικό φακό και να βγάλη απ' αυτές την
ζωτική άκτινοβολία για να την μεταχειρι-
στή στο κήπο του. Στο σημείο όπου εί-
χαν φθάσει τα πειράματά του ήταν άρεκά
Ικανοποιητικά.

"Η συσκευή που μεταχειρίζονταν γι' αυτή
την εργασία ήταν άρεκά κομψή. Σ την κο-
ρυφή ενός μεταλλικού πυργίσκου, ένας πε-
λώριος άμφικυρτος φακός έγύριζε επάνω σ'
ένα άξονα με ειδικό μηχανισμό, άκολουθών-
τας την κίνησι του ήλιου και συγκεντρώνον-
τας τις ακτίνες του σε μία έκτοφωτική ε-
στία που ήταν αόδυνη να την δη κανείς
χωρίς να τυφλωθί.

"Επειτα η πύρινη δέσμη του φωτός έφρι-
χνε τη δύναμή της επάνω σ' ένα πρίσμα που
σκόρπαγε στη μέση του κήπου όλα τα χρώ-
ματα της "Ιριδος. Στο μέρος έκείνο ήταν
πορτοθημένα συντριβάνια για να κάνουν ε-
ραιότερη η βέα γιατί το χρώμα του νε-
ρού άλλαζε διαρκώς, ένώ ο αέρας γύρω
γινόταν δροσερότερος.

"Ήταν όμως άπεριγραπτή η έκπληξις δ
ταν το θλάμια έφευγε επάνω στη θάλασσά
σι τριγύρω! Είχε γίνει άκρ έστιας όπολο
γίσιμος ώστε να πέφτη η ζωτική έκείνη α-
κτινοβολία παντού σε ίσες ποσότητες και
η εύφορία ήταν πρωτοφανής...

Οι πορτοκαλλίες ο κορμός τών όποιων
είχε περιφέρειά επτά έως όκτώ μέτρων έ-
λύγισαν από το βάρος πορτοκαλλιών που
ήταν μεγαλύτερα από καρπούζια. Και οι
άμπελνες ήταν φορτωμένοι από κάτι πε-
λώρια τασμαία σταφυλιών η κάθε βόγα του
όποιο έμοιαζε με πορτοκαλλί!

Τώρα γινόταν μελέτες και πειράματα για
να μπορέσει να έφορησθί το σύστημα α-
υτό της καλλιερησίας σ' όλο το νησί, ώστε
να μεταβληθί σ' ένα άπέραντο παράδεισο η
κήποι τών Έσπεριών!

ΘΑΝ ΓΙΑΝ.

ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

του Θεού

Ο κύρ Αύγουστος. "Ετσι ήταν
παντού γνωστός. Άκόμη και
στο Παρθενάγειο, όπου η
ταν καθηγήτης, πολλές μαθήτρι-
ές παύριαν το θάρρος να τόν λένε
έτσι!

— Κύριε Αύγουστη!
Δεν έδωκε. "Ήταν πάντα πρ-
ος και άγαθος, ένας πραγματικός
συνάγωγος του Θεού.

Έκείνο το βράδυ, λίγο άργά,
εβδόμης στην όδον Άχαρνών έπι-
σπρόσανε στο σπίτι του. Έκρα-
τούσε μόλις τόν ένα βωμολογικό
κοντά στο τέμια. Χρόνια έργενις.
Είχε πατήσι στα σαράντα και
την ευτυχία της οικογενείας δεν
την είχε γνώρισε.

Αυτό έσκέπτονταν έκείνο το
βράδυ: Το πώς άφαισε τη ζωή να
του φύγη, χωρίς να τη χαρή. Το
πώς έβασίσε προς τα γεράματα
χωρίς να έχη έρη, έκτός από τη
δουλειά του, έναν άλλο, πιο πρ-
φάρο και πιο άραίο σκοπό στη
ζωή του. Κι' έβασίσε μελαγχολί-
κός...

Σαφηνά άκουσε ένα πνιχτό κλάμ-
μα. Έρχονταν από το σκοτεινό και
λαμια μίας εξαπορτής. Έβασίσε
προς τα έκει, άλλα πριν πλησιά-
σι, είδε μία γυναίκα ν' άφηνη κά-
τι κατά γής και να φεύγη κλαίον-
τας.

Έτρεξε και την έστάματσε.
— Τι έχετε; τη ρώτησε.
"Εκείνη έτρεψε κι' έκλασε. Οι
λαγμοί δεν την άφιναν να μιλή-
σι.

— Για δώμα του Θεού! Τι σας
συνέβη; Ξαναρώτησε ο κύρ Αύ-
γουστης.

"Η νέα έστράφη και κύταξε
προς την εξώπορτα, όπου είχε α-
φίσει κάτι σαν βέμα.

— Πι είνε αυτό; ρώτησε ο καθη-
γητής.

— Το παιδί μου!... μουρμού-
ρε η κοπέλα.
"Ο κύρ Αύγουστης ταραχθηκε.
"Επληγε κοντά και σήκωσε στην
άγκαλιά του το μωρό. Έκοιόταν
άσπαστο, σαν άγγελο. "Η
καρδιά του καθηγήτη έμάτωσε.

— Καί θέλετε να το εγκαταλεί-
ψετε; ρώτησε τη μητέρα.
— Ναί! άπάντησε έκείνη και οι
λαγμοί της έγιναν πιο σπαρτακί-
κοι.

Ο ΚΥΡ ΑΥΓΟΥΣΤΗΣ
ΠΑΤΕΡΑΣ...

Ακολουθήσε άσκετόν λεπτών σι-
ωπή. "Ο καθηγητής έσκέφθη
τον και η γυναίκα έκλασε. Σι-
γιά σιγά όμως άρχισε να συνέχε-
ται από την άσπασία της. Ποί-
ος ξέρει; Ίσως να ήλπιζε κάποια
δοήθεια από τόν τυχαίο έκείνο δια-
σάτη.

Γιατί θέλετε να εγκαταλείψετε
το παιδί σας; τη ρώτησε ο κύρ
Αύγουστης.

— Δεν μπορώ να το ξήσω, άπην-
τησε. Βρήκα δουλειά σ' ένα καλό
σπίτι στην Κηφισιά, μα δεν θά
μ' άρεθών, αν μάθουν ότι έχω
παιδί. Άν πάλι δεν πάω σ' αυτή
τη δουλειά, θά πεθάνω κι' εγώ
και το παιδί.

Βρισκόταν πράγματι σε τρα-
γικό άδιέξοδο. Σ τη μαρφή
της άντιφύγξης έλος ο πόνος
της μητρικής της καρδιάς.
— Πάτερας δεν έχει το παιδί; έ-
ναρώτησε ο καθηγητής.

— Πάτερας δεν έχει το παιδί; έ-
ναρώτησε ο καθηγητής.

— Μα πώς μιλάτε γι' αυτόν, εί-
πα. Με έσέλασε και μ' έγκατέ-
λειψε.

— Το πέρας! έσκέφθη ο κύρ
Αύγουστης.

Κι' άρχισε να σκέπτεται πώς
θά μπορούσε να βρηθήσι την στο-
φή έκείνη, λυγιστά και το άδω-
στο έκείνο πλάσματάκι. Καθώς το κρα-
τούσε στην άγκαλιά του και τή

τασάρχη...
"Η μαθήτρια είδε, ότι στο σπ-
τι του κύρ Αύγουστη ήταν ένα μω-
ρό. Και γυρίζοντας στο Παρθενά-
γειο το είπε. Την άλλη μέρα δ
τον έπλησε ο κύρ Αύγουστης να
διδάξη το μάθημά του, τόν έκάλε-
σε η Διευθύντρια στο γραφείο
της.

— Τι παιδί είνε αυτό, που έχεις
στο σπίτι σου; τόν ρώτησε με α-
σπαστό ύφος.

— Το βρήκα έκθετο, κυρία Διευ-
θύντρια, άπάντησε ο Αύγουστης.
— Έκθετο;

— Μάλιστα.
— Δεν έχεις το δικαίωμα να το
κρατήσις. Πρέπει να το πές άμέ-
σως στον Βρεφονομείο.

"Ο Αύγουστης νά χρεώστηκε.
"Οχι! Δεν ήθελε με κανέναν τρό-
πο ν' άφήσι το παιδί να τόν πάρουν.
Είχε εύθυνη άπάντησι της
μητέρας του. Κι' έξ άλλου το
είχε άσπασίσει, σαν να ήταν παι-
δί του.

Για να μπορέσι να το κρατήσι,
έσκέφθη κάτι πολύ πιο τολμηρό:
— Άκούστε, κυρία, είνε στην
Διευθύντρια. Το παιδί αυτό είνε
δικό μου.

— Δικό σας;
— Μάλιστα.

"Η Διευθύντρια έσηκώθηκε γε-
μάτη όγρη.

— Αύτο, είπε, υπερβαίνει τα ό-
ρια. Κρίμα που σας είχαμε δλοι-
τόση έμπιστοσύνη! Άπ' αυτή τη
στιγμή πάυσι ν' άφήκετε στο δι-
δακτικό προσωπικό του Παρθενά-
γειου. Μπορείτε να πηγαίνε-
τε...

Με το κεφάλι καταβεσμένο και
με βήμα άργό έβγήκε ο Αύγου-
στης από το γραφείο και γύρισε
στο σπίτι του. Έκεί τόν περιμένο
άλλη βούλλα.

"Η σπιτιονοκορά του είνε να
βρή άλλωθ δωμάτιο, γιατί δεν ή-
ταν υπαρκτομένη αυτή ν' άκουσι
τα κλάματα του έμπιστοσύνη-
κου.

"Ο πιστός και άγαθος Αύγου-
στης έδεχθη κι' αυτό το δώδεμο.
Εύρηκε άλλο δωμάτιο και την ι-
δια ήμερα μετακόμισε.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ, ΠΟΥ ΤΟΥ ΑΞΙΖΕ
ώρα πιά ήταν άκέρως.
Το παιδί είχε νά ζήσι, έκτός
από τόν εαυτό του, και όλ
λη μία ύπαρξη. Ποτέ άλλοτε στη
ζωή του δεν είχε βρεθί σε τόσο
δυσκόλη θέσι.

"Ήταν τόση η σαστισμάρα του,
ώστε φεύγοντας από το παλιό του
δωμάτιο δεν άφαισε τη νέα του
διεύθυνση. Κι' όταν έπλησε η μη-
τέρα του παιδιού, βρήκε άδείο να
δωμάτιο χωρίς να ξέρη που είχε
καταφύγει ο κύρ Αύγουστης, με
το παιδί της.

Τώρα θά σάς άπαλλάξω από
το βάρος του παιδιού. Οι γονείς
μου με συνάχωσαν για το παρ-
σέντημά μου και θά γυρίσω κον-
τά τους μαζί με το παιδί μου.

"Ο Αύγουστης έχλώμισσε. Αυτό
δεν το είχε ύπολογισι.

— Άστε θά μου πάρετε το παι-
δί; ρώτησε με ελπί.

— Ναί, άπάντησε η μητέρα.
— Και δεν ρωτάτε αν θά μπορέ-
σω εγώ να ξήσω, όταν μω-
τό πάρετε;

"Η νέα γυναίκα συγκινήθηκε θα-
ρότατα. Δεν είχε σμερθεί ότι α-
υτό δ άνθρωπος είνε ευαίσθη-
τη θέσι του, την ήσυχία του, τα πάλ-
τα για το παιδί της.

— Ναί, είνε, έχετε δίκιο. Κι' ε-
γώ δεν θά ήθελα να σας χάσι το
παιδί μου!

Αυτό έβασε το θάρρος στον Αύ-
γουστη να της πη:

— Δεν έχω να σας προσφέρω σχε-
δόν τίποτα. Ούτε πλούσια έμια,
ούτε άρεκά νέος. Πάρινα όμως
το θάρρος να σας παρακαλέσω, αν
θέλετε, να γίνετε γυναίκα μου.

"Εκείνη δεν τού άπάντησε. Μο-
νάχα τού έπιασε το χέρι και το
έσπασε μ' ένα αίσθημα τρυφερής
άγάπης, έκτιμήσεως κι' εύγνωμο-
σύνης...

"Υστερ' από λίγες μέρες έγινε
δ γάμος. Και ο Αύγουστης, ο α-
γαθός, ο ταπεινός, ο καλός Αύγου-
στης, έγνώρισε την εύτυχία της
οικογενείας, που τόσο τού αξί-
ζε...

ΣΟΝΑΦ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

11

Ο ΤΙΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΣΤΟ ΧΟΡΟ (συνέχεια)

Μόλις τελειώσει ο χορός, προσφέρουν το μπράτσο τους στη ντάμα τους, την οδηγούν στη θέση της και υποκλινόμενοι, την ευχαριστούν για την τιμή που τους έκανε.

Οι δεσποινίδες οφείλουν ν' αποφεύγουν να παρουσιάζονται ότι ομιλούν οικείως με τον χορευτή τους. Είναι απολίτιστο και κατακριτέον για έναν χορευτή, να προσπαθή να επιτύχει κάτι τέτοιο. Σ' έναν χορό, οφείλετε να αποφεύγετε να χορεύετε πολύ συχνά με την ίδια ντάμα. Η ευγένεια επιβάλλει να χορεύετε καμιά φορά και πρόσωπα που η φύσις τα εστέρησε από ωριμότητα θέλγηντρα.

Επίσης δεν επιτρέπεται, σε μία κυρία να δείχνει προτίμηση σ' εκείνους που την προσκαλούν. Ίσως το κάνουν από ευγένεια, αλλά πρέπει να το δέχεται με ευγνωμοσύνη και χάρη. Έν τούτοις αν συμβεί να έχει σοβαρούς λόγους να μη χορέψει μ' ένα πρόσωπο που η τύχη το έφερε στο ίδιο σαλόνι με αυτήν, οφείλει να πιάσει να χορεύει, προβάλλοντας την κούραση για δικαιολογία και να μη λησμονήσει ότι δεν πρέπει να χορέψει με άλλον όλο το βράδυ.

Η ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Η συνομιλία είναι ο σύνδεσμος της κοινωνίας. Με αυτήν διεκδικούμε το έμποριον, ανταλλάσσουμε τα πνεύματα τις σκέψεις των, εκδηλώνουμε οι καρδιές τα αισθήματά των, αρχίζουν και διατηρούνται οι φιλίες.

Πρέπει να ζυγίζουμε τα λόγια μας σαν το χρυσάφι, δηλαδή να είμαστε φειδωλοί και να μην τα δίνουμε παρα όταν πρέπει. Γενικά, τα μεγάλα πνεύματα ομιλούν λίγο. Η φλυαρία είναι ελάττωμα των μετρίων ανθρώπων, γιατί σπανίως είναι γέννημα σκέψης.

Ο άνθρωπος που έχει κατά βάθος κρίση ή μόρφωση προσέχει πάντοτε. Γενικός κανών λοιπόν πρέπει να είναι: Πρέπει να έχω με κάτι να πούμε για να μιλήσω. Ο Ζαν - Ζακ Ρουσσώ έλεγε ότι ποτέ του δεν μπόρεσε να μιλήσει όταν του έλειπε το θέμα. Και δεν μπορούσε να καταλάβει τους ανθρώπους εκείνους που είναι πάντοτε έτοιμοι να ρητορεύσουν για το τίποτε.

Καλώς ή κακώς, μετριοπάθεια, ευπρέπεια, πρέπει να διέπουν πάντοτε τη κουβέντα μας.

Πρό παντός πρέπει ν' αποφεύγουμε τις χυδαιότητες κάθε τι που είναι προσποιητό. Και επί κεφαλής των πληγών αυτών του λεκτικού νομίζουμε ότι μπορούμε να θέσουμε τους τύπους που χρησιμοποιούνται, προκειμένου να πληροφορηθούμε περί της υγείας των προσώπων. Οι πιο άπλετες εκφράσεις σ' αυτή την περίπτωση, είναι και οι καλύτερες.

Πώς είσθε; Είσθε καλά; Και όχι: Σε ποιά κατάσταση βρίσκεται η υγεία σας. Ούτε: Τι έχετε να μου πείτε για την αγαπητή σας υγείαν;

Όταν απευθυνόμεθα σ' έναν ανώτερό μας, σ' έναν ηλικιωμένο, σε μία κυρία ο τρόπος που θα μεταχειρισθούμε θα περιέχει περισσότερο σεβασμό.

Δεν είναι σωστό να ζητούμε πληροφορίας για την υγείαν ενός επίσημου προσώπου το οποίον επισκεπτόμεθα για μίαν υπόθεση. Αυτό θα εσήμαινε ένεξιν οικειότητας που δεν έχει τη θέση της. Είναι άστοχο να ζητούμε πληροφορίας για την υγεία ενός προσώπου το οποίον γνωρίζουμε ελάχιστα.

Η καλή συμπεριφορά απαγορεύει σε μία κυρία ή δεσποινίδα να ζητάει πληροφορίες για έναν άνδρα, εκτός αν είναι πολύ μεγάλος της, άρρωστος ή φίλος.

Κανείς δεν θα άγνοη ότι δεν είναι δόλοιο ευγενικό να προσδιορίζουμε ένα τρίτο πρόσωπο, παρόν ή άπόν, μεταχειριζόμενοι το αυτός, εκείνος, αυτή. Πρέπει πάντοτε να μεταχειριζόμεθα το όνομα αυτού του προσώπου προβάλλοντας την λέξιν κύριος, κυρία, δεσποινίς.

Η ευγένεια επίσης απαιτεί όταν αριθμούμε πρόσωπα μεταξύ των οποίων παρευρισκόμεθα, να ονομάζουμε τελευταίο τον εαυτό μας. Π.χ.: Σεις και εγώ, ο κύριος, η κυρία και εγώ. Ποτέ δεν δείχνουμε με το δάχτυλο τα πρόσωπα για τα οποία μιλούμε.

Όταν μία κυρία βρίσκεται μεταξύ οικείων, λέει ο άνδρας μου. Μέσα στον κόσμο είναι υποχρεωμένη να πη: Ο κύριος τάδε. Εν τούτοις δεν συμβαίνει το ίδιο για έναν άνδρα, ο οποίος δεν πρέπει να πη ποτέ τίποτε άλλο παρά η γυναίκα μου και θα ήταν γελοίο εάν έλεγε η σύζυγός μου.

Μία κυρία δεν πρέπει να λέη: Όταν ήμουν κόρη, αλλά: Όταν ήμουν δεσποινίς.

Οι γονείς πρέπει να λένε: κόρη μου όχι μόνον όταν μιλούν στην ίδια, αλλά και όταν συζητούν γι' αυτήν.

Όπωςδήποτε είναι άπρεπες να τους μιλήσουμε γι' αυτήν με ταπεινόμενοι άλλον τύπο από: η δεσποινίς κόρη σας. Μόνον ένας στενός φίλος μπορεί να πη: η δεσποινίς και ν' αναφέρει το όνομά της.

ΕΙΔΗΡΟΪΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΧΑΡΙΤΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Λόγω ελλείψεως δάμβακος, ως εκ τούτου, εγένετο από καιρού στο Ελάνικι λαιάν επιτυχία πειράματα αντικαταστάσεως του με χάρτην, κατασκευασμένων υφασμάτων δι' ειδικής μεθόδου. Κατά την εποχήν αυτήν του χειμῶνος τα παιδάκια των Φινλανδιών έχουν όλα ντυθῇ με τα χάρτινα αυτά ενδύματα, τα οποία είνε θερμώτατα. Η τιμή τῶν χαρτινῶν υφασμάτων είνε ὑποβιβασθῇ. Ἀπὸ τὰ υφασμάτα αὐτὰ θὰ κατασκευάζονται ἐπίσης καὶ κλινοσκεπάσματα, ἐπιρρίσματα δι' ειδικῆς ὕλης, ὅσπερ νὰ μὴ καταστρέφονται γρήγορα.

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Κονὰ στὴ Νυρεμβέργη, κείται ἡ πολὺν ἑκατομμύρια, ἡ ὁποία ὑπερφηρύνεται γιὰ ἓνα μουσεῖο μοναδικὸ σ' ὅλη τὴ Γερμανία. Πρόκειται περὶ τοῦ Μουσείου τῶν παιμῶν, τοῦ ὁποῦν ὑπομονὴν ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεν ὡς ἀδύνατον. Ὁ Μουσικὸς ἀντικειμένων πολλὰ ἐνδιαφέροντα κειμήλια. Πράγματι, λίγες αἰῶνες περικλείουν μὴ κρὰ ἔργα τέχνης, ἀπὸ ἐκείνα τὰ ὁποῖα κατασκευάζοντο οἱ ποιμένες κατὰ τὴς μακρῆς νύχτης τοῦ χειμῶνος. Μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν εἶναι κώδωνες, ράβδους, αὐλοὶ καὶ. Κάθε χρόνο, τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, γίνεται στὸν Χερσμπουργκ συγκέντρωση τῶν ποιμένων τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι παρακλύνουν με τὴς γραφικῆς τῶν ἐνδυμάτων.

ΣΧΟΛΗ ΣΚΥΛΩΝ

Στὴ Βοστώνη ἦνοιξε πρό μηνὸς μὴ ὀχλὴ ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν νὰ διδάσκη τοὺς σκύλους πῶς πρέπει νὰ ἐκπαιδεύονται στὸν δρόμο, πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν τροχαίων ἐκτυπημάτων τῶν ὁποίων γίνονται πρὸς ἐξόνειση τῆς Σχολῆς εἶναι ὁ καθηγητὴς Τόσσουτ, γνωστός κυνοτρόφος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐκγύμναση τῶν σκύλων δὲν ἐφαρμόζει σκαῖς μεθόδους, οὔτε σωματικὰς ποινὰς. Οἱ «μαθηταὶ» τοῦ διδάσκονται νὰ μὴ στέκονται ἀμέτοχοι στὴ μέση τῶν δρόμων, νὰ προσέχουν στὰς διασταυρώσεις, νὰ μὴ ἀδιαφοροῦν κατὰ τὴν διόδο αὐτοκινήτων. Ἡ Σχολὴ, ἡ ὁποία λόγος τῆς πρωτοτυπίας τῆς, ἔχει μεγάλαν ἐπιτυχίαν καὶ πολλοὶ ἐντεταλμένοι τοὺς σκύλους τῶν σὸν καθηγητὴ Τόσσουτ. Ὡστόσο πολλοὶ ἐκφράζουν τὴν γνώμη, ὅτι ἀντὶ τῶν σκύλων θὰ ἔπρεπε νὰ ὁ ποστοῦν τὴν σχετικὴ ἐκπαιδεύσει οἱ κύριοι τῶν καὶ ἰδίως οἱ κυρίες τῶν. Πάντως ἡ Σχολὴ ἂν δὲν ὦλε ἡ τόσο τοὺς σκύλους καὶ τοὺς κοῖνο, εἶναι ἐπωφελεστάτη στὸν ἴδρυτὴ καὶ διευθυντὴ τῆς.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο «ΜΕΓΑΣ ΜΟΓΓΟΛΟΣ»

Ὅπως ἀναγράφεται στὸν ἑαυτό τοῦ, στὴ Μετὰ Ἰστορίαν καὶ πάλιν ὁ περιφημὸς ὁ Μέγας Μογγόλος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἑκατὸν 280 καρατῶν καὶ τοῦ ὁποῦ οὐ ἡ ἀξία ὑπολογίζεται εἰς μισθὸν δεσποῦν. Ὁ «Μέγας Μογγόλος» ἐκέρθη πρό τριῶν αἰώνων καὶ ἐπακρίβως τὸ 1641, στὰ ἀδριατικὰ ρυχέλια τοῦ Κολοῦρ, τῶν Ἰνδῶν, καὶ περιήλθε ἀπὸ τὴν κυρίως τῆς ἑνὸς μαχαργιά, ὁ ὁποῖος τὸν ἐνεπαινεῖ σ' ἓνα τεχνίτη πολεμικῶν ἰδίων. Ὁ τεχνίτης ὁμοῦ, κατέστρεψε τὸν ἀδελφόν, περιόρισεν τὸ βάρος τοῦ ἀπὸ 787 καρατῶν καὶ τοῦ ἔλαβε ἀρχικῶς σὲ σήμερι τὸ 280. Ὁ μαχαργιάς ἐκωλύθη τὸς πολλὰ, ὅστε κατεδίκασεν τὸν τεχνίτη σὲ θάνατον, κατόπιν ὁμοῦ τὸν συνεχάρη.

ΜΙΚΡΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Μία μέρα, μερικοί ναυτικοί, καθώς αποβιβάσθηκαν σ' ένα ερημονήσι, άγνοημένο απ' όλους τους γεωγράφους, βρήκαν εκεί έναν όμορφο γέρο μ' επιδερμίδα φρέσκια και με βλέμμα όλο καθαρό που τους υποδέχθηκε χαμογελώντας.

Ο άνθρωπος αυτός είχε, αντί για κάθε άλλο ρούχο, τὰ μακρά του μαλλιά που έπεφταν σαν πελερίνα στους ώμους του και τὴ μακρὰ του γενειάδα που κατέβαινε, σαν ποδιά ντροπῆς ὡς τὰ γόνατά του.

Οι ναυτικοί περιέκυλιναν άμέσως τὸν άγνωστο καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς διηγήθῃ τὴν ἱστορία τοῦ.

— Τὸ μόνο πού ξέρω νὰ σὰς πῶ, τοὺς ἀπήντησε ἐκεῖνος χαμογελώντας πάντοτε, εἶναι ὅτι ἦρα ἐδῶ γιὰ νὰ ξεχάσω.

Οἱ ναυτικοί, περίεργοι, ἐστέφην τὸν κύκλο γύρω του καὶ τὸν ρώτησαν:

— Νὰ ξεχάσης τί;

Καὶ ὁ ἐρημίτης χαμογελώντας πάντοτε, τοὺς ἀπήντησε:

— Τὸ ξεχάσα...

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪ-ΛΑΝΤ

ΤΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Κάποιος φιλόργυρος άκουσε μία μέρα νὰ μιλοῦν γιὰ ἓνα ἄλλο συνάδελφό του, τοῦ ὁποῦν φιλαργυρία ἦτον ἀφάνταστη. Μὲ τὴν ἐλπίδα λοιπὸν νὰ πάρῃ ἀπὸ αὐτὸν καμμιὰ καλὴ συμβουλή καὶ νὰ ἰδῇ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, πῆγε σὲ σπῆτι τοῦ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ο οἰκοδεσπότης δέχθηκε με ευγένεια τὸ συνάδελφό του καὶ ἀφοῦ κουδέντισαν κάμψη ἄρα, ἔδωκε τὸ λυχναρί που φώτιζε τὸ δωμάτιο, λέγοντας ὅτι ἀφοῦ εἶχαν δῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, δὲν χρειάζονταν πιά τὸ φῶς. Ὅταν ὁμοῦς ἦρθε ἡ στιγμή νὰ χωριστοῦν καὶ ἀναφεῖ πάλι τὸ λυχναρί, εἶδε με ἐκπλήξι τοῦ ὅτι ὁ ἐπισκέπτης τοῦ ἦταν... χωρὶς παντάλον.

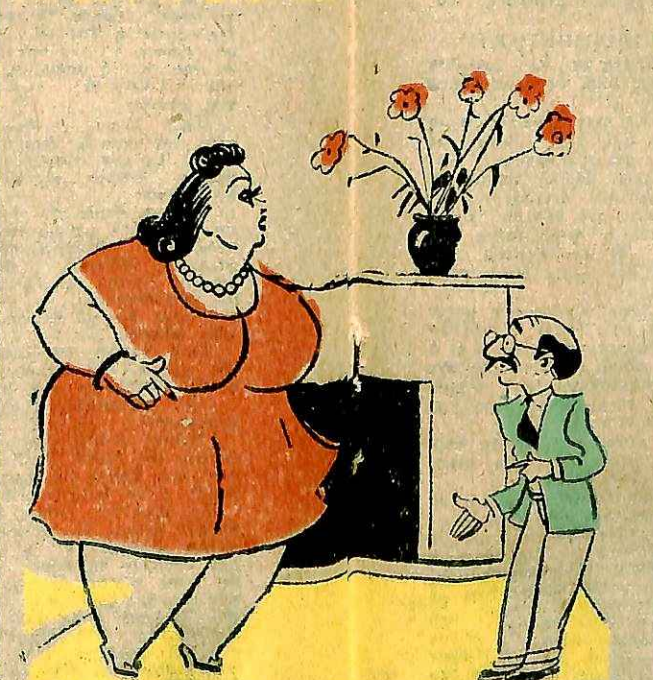
— Γιατί τὸ ἔβγαλες τὸ παντάλονι σου, συνάδελφε; τὸν ρώτησε τότε.

— Μὰ... γιὰ νὰ μὴν τρίβεται σὲ καθίσμα καὶ φθερίζεται, ἀπήντησε ἐκεῖνος. Γιατί νὰ φορᾷ παντάλονι ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει φῶς;

— Τότε, συνάδελφε, πῆγαινε σὲ καλὸ. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ μάθω. Ἐσὺ με ξεπερνᾷς σ' ἐμπνέοντα, εἶπε ὁ πρῶτος φιλόργυρος στὸν ἐπισκέπτη τοῦ καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ.

ΣΙΡΑΧ

ΤΑ ΣΟΚΑΡΑΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Η ΧΟΝΤΡΗ: — Είσαι ζων.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: — Άλλο 1400 είσαι κι' εσύ.

Η ΧΟΝΤΡΗ: — Όχι δά. Μην ξεχνάς ότι είμαι τὸ... ἡμισὺ σου!

ΕΙΔΗΡΟΪΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Στὸ Παρίσι, στὸν Οἶκο Νηρού, ἐπὶ ἄνω ἑδρὰ δημοπρασιῶν, ἔπαυ λήθησαν πρὸ τίνος ἀντικείμενου, τὰ ὁποῖα συνεκέντρωσαν πλῆθος ἐνδιαφερομένων: ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐκποίησης ἑνὸς ἐργαστηρίου ὁστεολογίας. Ὁ δημοσιὸς κήρυξε πρᾶσφέρει σπονδύλους, λεκάνας, ὠλένας καὶ κνήμας, κρανία καὶ σιαγόνας ἀνθρώπων. Ἐστὶ, ἓνα σύνολο δοντιῶν ἐπωλήθη ἀντὶ 700 γαλλικῶν φράγκων, ἓνας σωρὸς κρανίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἑνὸς πύθκου, ἐπωλήθη ἀντὶ 2.000 φράγκων. Ἀγοράσται ἦσαν διὰ φθορὰ ἐπιστήμονες, φυσιοδίφαι καὶ συλλεκταί, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ συμπληρώσουν τὰς συλλογὰς τῶν καὶ ἐφυγὼν ἱκανοποιημένοι μετὰ μακάδρια φορτία τῶν.

Ο ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ ΚΑΙ Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

Ἡ διάδοσις τῶν τηλεφῶνων στὴ Τσεχία εἶναι σχετικῶς πρόσφατη, δεδομένου ὅτι οἱ πρῶτες τηλεφωνικὲς γραμμὲς ἐκτελέσθησαν μετὰ τὴν ἐκκρόνισι τοῦ Ἀβδούλ Χαμήτ, ποὺ ἐπεσυνέθη τὸ 1909. Καὶ σήμερᾶ ἀκόμη ὑπάρχουν στὴ Τσεχία ἐλαχίστους ὑπεραστάς τῆς γραμμῆς. Ἡδὲ ὁμοῦ ἀπεφασίσθη ἡ ὁργάνωσις ἐκκρόνισις τηλεγραφικῶν δικτύων. Μία τσεχικὴ ἐφημερίς, ἀσχολουμένη μετὰ τὸν ἐκτελεσμὸν ἔργων, ἀναφέρει ὅτι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς καθυστέρησός αὐτῆς ἦταν ἡ ἀπασχόλησις τῶν ἐνοικωτῶν ὁ Σουλτάνος Ἀβδούλ Χαμήτ γιὰ κάβα τὴν ποὺ εἶχε σχέσι μετὰ τὴν ἡλεκτρισμὸν. Εἰδικώτερα γιὰ τὴν ἡλεκτρισμὸν ἡ ἐφημερίς υπομνησκει, ὅτι ἓνας Ἀμερικανὸς μηχανικός, ποὺ εἶχε πάει σπὴν Κωνσταντινούπολιν γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτό, ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τοῦ Σουλτάνου στὸν ὁποῖον ἐξέτασε τὰ πλεονεκτήματα τῶν τηλεφῶνων. Ὁ Ἀμερικανὸς βέλησε νὰ ἐξηγήσῃ καὶ τὸν μηχανισμὸν τῶν τηλεφωνικῶν συγκοινωνιῶν καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἀνέφερε τὴν λέξιν «δυναμοηλεκτρικὴ» μηχανή, τὴν ὁποία ὁ Ἀβδούλ Χαμήτ ἐνόησε ὅτι εἶχε σχέσι μετὰ τὴν δυναμίδα. Ὁ Ἀβδούλ Χαμήτ, ταραχθεὶς, ἔθεσε ὑπὸ αὐστηρὴν ἐπιτήρησιν τὸν Ἀμερικανὸν μηχανικὸν καὶ, τέλος, διέταξε τὴν ἀπέλασίν τοῦ.

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΑΧΑΡΑΣ

Οἱ ἐργασίαι γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Σαχάρας, ὅστις θὰ συνδέσῃ τὴν Μεσόγειον μετὰ τὸν ὠκεανὸν συνεχίζονται. Ἐάν δὲν ἐπέλθῃ ἐπιβερύσις ἐξ ἄλλου μῆς ἐλλείψεως ὀλίκοῦ, τὸ ὅλο ἔργο θὰ ἔχῃ συμπληρωθῇ μέχρι τοῦ 1946.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΣΕΝΟΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΣ

Πρὸ ἡμερῶν, σ' ἓνα καφενεῖο τῶν Παρισίων βουλευσάμεθα, μὴ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὴν «Μελαγχολία» τοῦ Σοπὲν, ὅταν ἓνας πελάτης ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθῇ τῆς ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτελεσθῇ, ἔσπερ με ἐνδιαφέρον τὴν ἐκτέλεσιν, ἀπὸ τῆς ἀποδοκίμασις τοῦ ἐναντίον τῶν μουσικῶν. Ἐπικολούθησε ζωρὰ φιλονικία σπὴν ὁποία ἔθεσε τέρμα ἓνας ἀσφυκτικὸς θαυμαστικὸς τοῦ Σοπὲν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ καφενεῖο. Ὁ φιλόμουσος ὁμοῦ, δὲν ἐβούλησε τὴν ὑπόθεσιν ἀλλά, ἔπερπερε σπὴν γωνία τοῦ δρόμου ὅς ὅταν ἐκτελεσθῇ τὸ καφενεῖο καὶ ὅταν εἶδε τὸν διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας ἐπέτεθῃ ἐναντίον τοῦ καὶ τὸν ἐτραυματίσεν ἀρχεὶα σοδορά.

Τὸ Βιβλίο τῆς Κασοδίας

ΠΡΩΤΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

(Ἀπὸ τὸ «Βιβλίο τοῦ Ἐρωτος» τῆς Ἑλινὸρ Γκλυν)

Σ υ ν έ χ ε ι α

Δὲν ὑπάρχει ἴσως γυναίκα ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἀντισταθῇ σὲ μὴ καλὰ καὶ σοφὰ σχεδιασμένη πολιορκία. Ὁ πεπειραμένος καὶ μεγαλεπήβολος κατακτητὴς γνωρίζει ἀπὸ πού ν' ἀρχίσῃ καὶ πού νὰ τελειώσῃ, ἀνακαλύπτει τὰ ἄσθενῆ καὶ τὰ μὴ καλῶς ὠχυρωμένα μέρη τοῦ τείχους καὶ ἐπιτίθεται, ἐλίσσεται καὶ αἰφνιδιάζει ἀπολύτως δέδοκτος γιὰ τὴν νίκη τοῦ.

Ἄς ἀφήσωμε ὁμοῦ τοὺς ἄσους τῶν ἐρωτικῶν καὶ κατακτητικῶν περιπέτειων καὶ τεχνασμάτων, καὶ ἂς φροντίσωμε νὰ διδάξωμε τοὺς ἀρχαίους. Οἱ πρῶτοι θὰ μᾶς προσάνα νὰ μᾶς δώσουν μαθήματα, ἐνῶ οἱ δευτεροὶ χρειάζονται τὴν βοήθειά μας.

Αὐτοὺς θὰ φροντίσωμε, θὰ διδάξωμε, θὰ καθοδηγήσωμε.

Καὶ ἂς ἀσχοληθῶμε ἁμέσως μετὰ τὴς πρῶτες σχέσεις τῶν δύο φύλων: Ὅταν συναντήσετε κάπου μὴ δεσποινίδα, ἢ μὴ κυρία, φροντίσετε πρῶτα νὰ τὴν ψυχολογήσετε, νὰ μαντέψετε τὰ κατ' αὐτήν. Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο: Λένε βέβαια συχνὰ ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι γρίφος! Ὑπερβολές, προχειρολογίες, γνώμες ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὴν γυναίκα ἢ δὲν τὴν ἐμελέτησαν ἢ δὲν τὴν ἐξήκνισαν καλά.

Θέλετε νὰ μιλήσωμε εἰδικρινῶς; Λοιπὸν, ἡ γυναίκα οὔτε γρίφος εἶναι, οὔτε μυστήριον. Ἐκεῖνο ποὺ κάνει μερικοὺς νὰ τὴν θεωροῦν γριφώδη εἶναι ἡ ἐπιπολαιότης καὶ τὸ ἀλλοπρόσβαλλον τοῦ χαρακτήρος τῆς, τὸ ὅτι, στερεοταὶ σταθερότητος.

Χέλι ποὺ γλιστρά!... Πουλί, ἀπιαστό!... Ναι, πουλί ἀπιαστό! Μὴ ξεχνάτε ὁμοῦ ὅτι τὰ ἐξυπνα πουλιά πιάνονται ἀπὸ τὴν μύτη. Προσέξτε λοιπὸν καλὰ τὴν κυρία ἢ τὴν νέα ποὺ θὰ γνωρίσετε. Μιλήστε μαζί τῆς ψυχραιμῶς καὶ τυπικὰ με καλωσύνη καὶ ευγένεια. Προσπαθήστε νὰ καταστοιπιθῇ.

Πρὸ παντός ὁμοῦ μὴ ξανοίγεσθε πολὺ. Ζητήστε νὰ ἐξακριβώσετε, νὰ μαντέψετε τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει. Ζητήστε πληροφορίες καὶ ἀπὸ τῆς φίλης τῆς νέας. Προσοχὴ ὁμοῦ, μετὰ πολὺ πλάγιο τρόπο μάλιστα, γιατί οἱ γυναῖκες ζηλεύουν, μισοῦνται μετὰ τοὺς, καὶ ἰδίως στὰ ζητήματα αὐτὰ τῆς καρδιάς.

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Α. ΦΡΑΝΣ: Ἡ γυναίκα εἶναι ὡς τὴν θάλασσα: Ὑποχωρεῖ σπὴν ἀσθενέστερῃ πίεσιν, ἀλλὰ καὶ συγκροτεῖ τὰ μεγάλα τερα φορτία.

ΓΚΑΙΤΕ: Οἱ γυναῖκες λατρεύουν τὴς περιπέτειας καὶ ἰδίως τὴς ριψοκίνδυνες.

ΔΟΥΜΑΣ (υἱός): Οἱ γυναῖκες ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ὅρκους αἰωνίας πίστεως, ὅχι γιατί θὰ πιστεύουν σ' αὐτοὺς, ἀλλὰ γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸ σφάλμα τους. Δὲν ἐνδιαφέρονται λοιπὸν καὶ πολὺ ἐάν οἱ ὅρκοι τῶν ἀνδρῶν εἶναι ἀληθινοὶ ἢ ψεύτικοι. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν ἀργότερα τὸ δικαίωμα νὰ λένε γιὰ τὸν ἑαυτοῦς πῶς ἐπείσαν θύματα ἀπάτης.

ΑΓ. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ: Ὁ πολιτισμὸς ἑνὸς ἔθνους φανερώνεται κυρίως ἀπὸ τὸν σεβασμὸν τῶν κατοίκων του πρὸς τὴν γυναίκα.

Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ: Μία γυναίκα ποὺ ἀγαποῦμε, ὅταν μᾶς δώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς τὴν θαυμάζωμε, ὅταν μᾶς χαρίσῃ τὴν καρδίαν τῆς ἀνεαίνωτον μαζί τῆς στοὺς αἰῶνες.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ: Ἡ γυναίκα πεθαίνει δυὸ φορές. Τὴν πρώτην φορὰ ὅταν παύῃ νὰ ἀρέσῃ, καὶ τὴν δεύτερην ὅταν πεθαινῇ!

Β. ΟΥΓΚΟ: Ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ λατρεῖ τὰ παιδιὰ τῆς, εἶναι τὸ καλύτερον στολίδι τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

ΜΠΑΖΑΚ: Ἡ γυναίκα εἶναι ἓνα ἀλλόκοτον ἀριστούργημα τῆς πλάσεως. Εἶναι τριπλὴ σπὴν ὑπόστασιν τῆς καὶ ἄνθρωπος δηλαδὴ καὶ ἄγγελος καὶ διάβολος μαζί.

ΣΟΠΕΝΧΑΟΥΕΡ: Ὁ ἄνδρας ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν γυναίκα πολὺ λίγα πράγματα, ἐνῶ ἡ γυναίκα ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὰ πάντα.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ: Γιὰ νὰ ζῶμε ἥσυχα μετὰ τῆς γυναῖκες πρέπει νὰ προσποιώμεθα ὅτι πιστεύουμε ὅσα μᾶς λέγουν. Γιὰ νὰ μὴ ἀπατώμεθα ὁμοῦ, πρέπει νὰ πιστεύωμε ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα.

ΠΕΝΤΕ ΛΑΪΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Ποῖος παταμὸς ποῖα θάλασσα ποῖα θρόνη δὲ θολάνει; Ποῖος ἔχει ἀγάπην σπὴν καρδίαν καὶ δὲν τὴ φανερώνει;

Στὸν οὐρανὸν κι' ἂν ἀνέβῃς κι' ἂν πᾶς μετὰ τὰ ξεφτέρια Πάλι δὲν ἔχεις γλυτμῶ ἀπ' τὰ δικά μου χέρια.

Τὸν χόρο τὸν ἐγέλασα, τὸν ἔκαμα κομπάρσο. Νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴν γιὰ νάρθω νὰ σὰ πέρα.

Τὸ ρόδο βάνω στὸ νερὸ καὶ ἐλπίζω νὰ φουντώσῃ κι' ἐλπίζω κι' ἡ ἀγάπη μου νὰ ξανακαινουργιώσῃ.

Ἡ γειτονιά σου σὲ θορεῖ καὶ σ' ἀπακαμαρώνει. Ἄσπρ' εἶσαι σὰν τὰ γάλατα, πανεῖα σὰν τὸ τρυγόνι.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΛΑΝΟ

«Όλοι μας έχουμε δη μονοπλά να και όλοι σχεδόν ξέρουμε ότι ένα μονοπλάνο συνίσταται κυρίως από δυο πτέρυγες, το κυρίως σώμα και ένα ή περισσότερα μύες κινητήρας. Πόσες όμως εξαιρετικές εξελίξεις, πόσες μελέτες και αναζητήσεις, πόσα θέματα... για να φθάσουμε στο σημερινό σκάφος του αεροπλάνου...»

Ο Μαρρέ, ο μέγας Γάλλος φυσικός, παρατήρησε επί πολύ την πτήση των γλάρων και εξήγαγε χρησιμώτατα συμπεράσματα. Ο Άντερς προσέθεσε στη μηχανή του φτερά όμοια με της νυχτερίδας. Οι πρώτοι εφευρέτες προσέλαβαν να κατασκευάζουν μηχανές με φτερά που ν' ανοίγουν και κλείνουν όπως των πουλιών. Και υπάρχουν άλλοι που ακολουθούν και σήμερα ακόμα το ίδιο όνειρο: Το πτηνόν, πάντοτε το πτηνόν...

Μια μόνο φορά ο άνθρωπος απέφασε να προσέξω τον κόσμο των ζώων και επανέληψε στην έκλογή του. Δεν έπρεπε να προσέξω το πτηνόν, αλλά απλώς το κολιόπτερο.

Και αυτό έχει το επίμηκες και σωληνοειδές σώμα, τα στερεά φτερά του όπως το μονοπλάνο, και δυο άλλα φτερά που το χρησιμεύουν ως κινητήρες. Το λάθος όμως είναι των έντομων. Αυτοί δεν έπρεπε να ακολουθήσουν το κολιόπτερο και διατί έχει δυο φτερά σκληρά και δυο μεμβρανώδη. Ένομιμον ότι τα σκληρά φτερά έβγαίνουν για να προστατεύουν τα άλλα δυο μεμβρανώδη. Και τούτο είναι ακριβές όταν το κολιόπτερο βρίσκεται σε ακινησία.

Όταν όμως το κολιόπτερο πετάει όλα αυτά αλλάζουν. Τα σκληρά φτερά γίνονται όργανα πολ' υφαισώμενα από την απίθανη προστασία που φαίνεται ότι προσφέρουν στα δεύτερα φτερά. Αντιπροσωπεύουν τα στερεά φτερά του μονοπλάνου, ενώ τα δεύτερα μαλακά φτερά χρησιμεύουν ως κινητήρες. Για να πεισθώτε πειραματίζοντας, πιάστε ένα από τα κοινά αυτά έντομα με τα τέσσερα φτερά και υποχρεώστε το να σκαρφαλώσει επάνω σ' ένα κλαδί. Όταν φθάσει στην άκρη θα ανοίξει πρώτα τα σκληρά του φτερά και κινώντας κατόπιν τα δυο άλλα μεμβρανώδη, θα πετάξει.

Κάνετε κάτι άλλο. Πεταξέτε ένα κολιόπτερο στον αέρα. Δεν θα παραλείψω ποτέ να θέσω σε κίνηση τα πτητικά του όργανα για να πετάξει. Εάν το κόψετε τα σκληρά φτερά, και το πεταξέτε πάλι στον αέρα, θα έπαιρη από τα πεταξίματα αλλά θα πέση κατά γής με τα δυο άλλα μεμβρανώδη φτερά ανοιγμένα, άσκηνα όμως να το στηρίξουν στον αέρα. Ίσως υποθέτουμε, ότι δεν μπορεί να πετάξει, διότι είναι πληγωμένο. Δεν συμβαίνει όμως τέτοιο πράγμα, διότι υπάρχουν άλλα κολιόπτερα τα οποία πετούν χωρίς ν' ανοίγουν τα σκληρά φτερά των και αν τα κόψουμε πάλι μπορούν να πετούν. Άρα δεν πληγώνονται.

Ας δούμε όμως το φυσικό μονοπλάνο — το κολιόπτερο — στις λεπτομέρειές του. Όταν το ανοίξουμε τα φτερά και το κυττάξουμε από πάνω, θα δούμε, ένα ωραίοτατο μονοπλάνο. Τα φτερά του έχουν την ίδια κομπή, που έχουν και τα φτερά του σημερινού αεροπλάνου. Διότι άλλοτε τα φτερά ήταν οριζόντια και για να γίνουν ελαφρώς κυρτά, έφαιναν πολλές μελέτες.

Είπε θέαμα ότι η αεροναυτική τέχνη θα μπορούσε πολλά να διδαχθεί από τα κολιόπτερα και γενικώς από την πτήση των έντομων. Ίσως καταστή δυνατή η εφεύρεσις αεροπλάνων τα οποία ν' απογειώνονται επί τόπου. Πάντως το αεροπλάνο με τα στερεωμένα σκληρά φτερά υπάρχει από της εποχής που υπήρχε η γή... από τότε που υπάρχουν κολιόπτερα.

Σ Ο Η —

Στα ουέτες της ΣΚΗΝΗΣ

Μαρίκα ΚΡΕΒΒΑΤΑ

ΚΑΡΑΜΕΛΛΕΣ ΚΑΙ... ΡΟΛΟΙ!

Γεννήθηκε μέσα στο θέατρο — από μητέρα ήθοισα και πατέρα μουσικό — η σ' αυτό και απ' αυτό. Και μέσα σ' αυτό θα πεθάνει.

«Να πεθάνω παίζοντας» είναι η τελευταία επιθυμία. Αν και βρίσκεται ακόμη στην εκπαιδευτική των πρώτων της καλλιτεχνικών ό, νερών.

Από έξη χρονών κοριτσάκι έ γνώρισε τις χαρές και τις πίκρες του θεάτρου. Νήπιον ακόμη πρωτοπαίξε στο πλάι της Κοτοπούλη, στην «Δασκαλίτσα» και έ χειροκροτήθηκε. Αλλά το ίδιο θράσος και... έχειροτονήθηκε από τη μαμά της γιατί δεν ήθελε να θυγάη τις μακαριές κούτσες που της είχαν δώσει να φορέση στο έργο.

Τραβώντας την καλή μητέρα της από το χέρι της άφησε φούσας, την ακολουθούσε όλη προς όλη στο θέατρο... Και μαζί με τις κορμάλιες, της ζητούσε διαρκώς και νέους... ρόλους.

για να παίξει! Πρωτόβαλε μακρό φουστάκι στη σκηνή... όταν έπαιξε μαζί με τη μαμά της στον θίασο Θυρότ έναν σημαντικό ρόλο. Και δ. ταν την παύσαν.

— Ποιον αγαπάς περισσότερο; Την μαμά ή τον μπαμπά; — Το θέατρο! απαντούσε ά. δίταχτα.

Έγνώρισε πολλές απογοητεύσεις, έπαύσεις, αγωνισμούς, έ κλαψε για το θέατρο αυτό. Μά έσσι μόνο κατόρθωσε να ξεσηλώσει μια μέρα πρωταγωνίστρια στον θίασο Οικονόμου στην άλλη σκηνή εκείνη όπερεττα «Τοίν».

Τοί... Λάσ και να είνε σήμερα μια από τις πιο γοητευτικές και όη μορφές από το έλαφρό μου σικου θέατρου μας.

— Όλες οι λύπες που έγγωρισα στο θέατρο, μου μένουν τώρα σαν γλυκές αναμνήσεις, μάς ό. μοιολεί.

— Και δεν κρατάτε κακία για κανένα;

— Ότι κακό μου προέρχεται από το θέατρο το συγχωρώ πιά. — Είπε η μεγαλύτερη αδυναμία των δυνάμεών μου.

ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΙ ΜΟΝΟΝ... ΡΟΛΟΥΣ!

Δεν ακολουθούσε καμιά καλλιτεχνική σχολή. Και όμως έχει μια φωνή ξεχωριστή, μιάν ήθοισα ά. μιμήτη έναν «άερα» θέατρου ου νερταστικό.

— Είμαι αυτοδίδακτη, μάς ό. μοιολεί.

— Και τα μελλοντικά όνειρά σας;

— Να παίξω σε μιάν ελληνιγορική που να μην της λείπει κή όπερέττα πολιτισμένη, φασμα κανένα σκηνοθετικό στοιχείο, μιάν όπερέττα από αυτές που τόσο συνδύα μες θαμπάνουν στον κινημα, τογράφο.

— Όνειρο καλλιτέχνιδος με συ ναισθησις της άποστολής της.

— Άλλοθι, όμως! Η Μαρίκα που είναι τόσο όπερεττα στην σκηνή και άσκηνη στην τέχνη της τί κάνει στο σπίτι της;

— Μαγειρεύει τόσο ώραία ό. σο και τραγουδάτε.

— Η άπροσδόκητη έρώτησίς μας την καταλαβαίνει έξ άπρόσπου.

— Είμαι μια πολύ κακή νοικοκυρά, σάς όμολογώ με ντροπή μου μάς λέει. Ούτε μαγειρεύω ούτε πλέξιμο, ούτε κέντημα έ. νο. Νοιάζω μόνο πολλήν, άπε ραντή ότοργη για το σπίτι μου γι' αυτούς κάθε στιγμή...

— Η παπιά παπιά ή ζευγάρι ζευ κα τους δικούς μου και τρέμω γας. Μια καλή καλλιτέχνης είναι πάντα λιγανά κακή νοικοκυρά.

— Η Κρεββάτα μπορεί να μην μαγειρεύει νόστιμα φαγητά ποιος μπορεί όμως να πη ότι μαγειρεύει άνοστους ρόλους;

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Και ό γάμος; Τι γνώμη έχει γι' αυτόν; Τι από σκηνής έρμηνεύ τρία του; Και ποιαν θέσι έχει στη ζωή της;

— Νομίζετε ότι ό γάμος μπορεί να σταθή έμπόδιο σε μια καλή καλλιτέχνη;

— Μάλλον ναι... Τούλάχιστον στις αρχές της καριέρας της μια καλλιτέχνης πρέπει να τον άποφύγει.

— Άν και εγώ δεν έκράτησα αυτήν την άρχην και παννύμφη κα από 16 χρονών κοριτσάκι.

— Και γιατί έχετε την γνώμη αυτή;

— Γιατί ό άνδρας που θα πάρη για σύζυγον του μια καλλιτέχνη, δα πρέπει να είναι ένας άγγελος... καλούς και ένα τέρας καρτερικότητας; Να μην περιμένη να του σερβίρουν το γάλα, να μη ζητά σιδερωμένα τα ρούχα του, να μη απαιτή στην ώρα του το φαγητό να μη θυμώη όταν έρθη έπλωμένο ένα κουπί του, να μη ζητά ζεστό νερό για ξύρισμα κτλ. κτλ.

Εύτυχως — ή δυστυχώς — για την Κρεββάτα όλα αυτά δεν της συμβαίνουν. Γιατί άμέσως μετά τον γάμο της με τον γνωστό ήθοισα Άγγελο Μαυρόπουλο έχώρισε ν' ένα τεράστιο κέρδος: την τριχαριτωμένη κορούλα της.

Ο ΕΡΩΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΗΤΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

— Έχει όμως την ίδια γνώμη για τον έρωτα;

— Άλλο γάμος και άλλο έ. ρως, άπαντίς από έρώτημα μας. — Ο γάμος συνήθως θάβει τα ά. ρωτα αισθήματα. — Ο έρως τα άναζωώνει και τα έξωρατεί.

— Υπάρχει, λοιπόν, έρως στην σημερινή πηχην έποχή μας;

— Και παραπαράχει! Και δεν σμωρίζω σαγηνευτικότερο πράγμα από το να άφουσιέθω κα.

νέες σ' όλη του την ζωή! Έναν άνθρωπο που αγαπά... Άρκει ό έρως αυτός να μην είναι ά. σανιστικός, γιατί τότε παύει να είναι καί έρως.

— Να άφουσιέθω... χωρίς γάμο;

— Ό άληθινός έρως δεν πρό πει να ζητά ανταλλάγματα. Πρό πει να κυλά άμέριμνα σαν το γάργαρο νερό του έξαχικού ρια κιά, δεχόμενος ό τι τόσο προσφέρουν και ποτέ ζητώντας...

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΗ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑ

— Η Μαρίκα Κρεββάτα είναι μια από τις κομψότερες ντυμένες καλλιτέχνιδες μας. Και όμως πολλή όη λυγυρίζονται ότι δεν άκολουθεί παρά μια δική της πάντοτε μόδα.

— Της υποβάλλομε το σχετικό έ. ρώτημα.

— Ότι είναι μόδα είναι καί ώραίο μάς είπε. Άλλά κάθε γυναικα πρέπει να διαλέγη αυτό που της πηγαίνει και όχι αυτό που... φορούν περισσότερο οι άλλες. Τώρα, θέασι με τον πόλεμο κάθε γυναίκα άκολουθεί και μια δική της έμπνεύσεως μόδα. Γι' αυτό και έβγαλε — όπως λυγυρίζονται οι άνδρες — όλιγώτερο άντιπαθητικές...

ΕΧΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ «ΕΧΘΡΟΥΣ»

Οι κακές γλώσσες λένε ότι η Κρεββάτα έχει τόσο εχθρούς στο θέατρο, όσους και... έχθρούς! Να έξηγουέθα: έχθρους ή έ. θρος άπο μικροαντιζηλίας έπαυ... γελιατικές. Συντηγμένα κα πως πράγματι. Έντιμωμένα χινιά ά. σης αλλά σε ηδόμενες έαθμον στην έπείρσιων Κρεββάτα.

Τολμήσαμε λοιπόν ένα έρώτημα:

— Νομίζετε ότι έχετε έχθρους στο θέατρο;

— Δυστυχώς πολλούς, παρ' ό. λον ότι δεν θέλω να το πιστέψω.

— Και πως τους άντιμετωπίζετε;

— Με το νά... μην τους σκέπτομαι παρά μόνον όταν μου τους θυμίζω κανείς όπως έσσις τώρα.

— Μά θρίζουν, άρα ύπάρχω» έ. λεγε κάποιος Γάλλος φιλόσοφος. Για να ύπάρχη λοιπόν κανείς και μάλιστα με άδύλοχον θέσιν όπως η Κρεββάτα στο θέατρο είναι μοι ραίον να έχη και μερικούς «εχθρούς».

ΟΝΕΙΡΟΠΛΗΚΤΟΣ

— Η Κρεββάτα δεν έχει δεισδαιμονίες, όσας όλοι οι άλλοι συνά δελφοί της.

— Μοι τις έχει άσπασει ή μητέρα μου, μάς λέει. Μόνον είνε φοβερά «μνη-ρόπληκτος». Και συγκεκριμένα, έλεω τακτικώς τα ένα «μόνιμο» όνειρο: «Ότι άργώ να πάω στο θέατρο και έ. χω» άρχισα ή παραστάσις χωρίς έμένα. Η όη έγαίνω στην σκηνή και δεν ξέρω τον ρόλο μου...

— Άλλά αυτά συμβαίνουν μόνον στα όνειρά της. Γιατί ό τι ό τά είνε άδύνατον να πάθω ό τι ό νειρεύεται άφού η όλημέρις οχε δών στα παρασκήνια και όλημέρις μελετά τους ρόλους της με χρις άπρόσθηθις...

— Κάποτε μόνον της συνέβη παρ' όλιγον να λείπη από μια παράστασι στην Θεσσαλονίκη.

— Είχαμε έρεθ στην Λόρισα και φεύγαμε για την Θεσσαλονίκη. Άλλά την τελευταία στιγμή έχασα το τραίνο... Έμεινα μόνη στην πλατφόρμα του σταθμού και γοντάς σαν μαρδο παιδί. Και με την άπόφαση να πάω... πέθ στην Θεσσαλονίκη. Και δα ξεκινούσα, άν στον έπόμενο σταθμό δεν φρόντιζε ό δίσκος να μου έγιάη νεο τής έ μελετά τους ρόλους της με χρις άπρόσθηθις...

— Τότε μόνον της συνέβη παρ' όλιγον να λείπη από μια παράστασι στην Θεσσαλονίκη.

— Είχαμε έρεθ στην Λόρισα και φεύγαμε για την Θεσσαλονίκη. Άλλά την τελευταία στιγμή έχασα το τραίνο... Έμεινα μόνη στην πλατφόρμα του σταθμού και γοντάς σαν μαρδο παιδί. Και με την άπόφαση να πάω... πέθ στην Θεσσαλονίκη. Και δα ξεκινούσα, άν στον έπόμενο σταθμό δεν φρόντιζε ό δίσκος να μου έγιάη νεο τής έ μελετά τους ρόλους της με χρις άπρόσθηθις...

— Τότε μόνον της συνέβη παρ' όλιγον να λείπη από μια παράστασι στην Θεσσαλονίκη.

— Είχαμε έρεθ στην Λόρισα και φεύγαμε για την Θεσσαλονίκη. Άλλά την τελευταία στιγμή έχασα το τραίνο... Έμεινα μόνη στην πλατφόρμα του σταθμού και γοντάς σαν μαρδο παιδί. Και με την άπόφαση να πάω... πέθ στην Θεσσαλονίκη. Και δα ξεκινούσα, άν στον έπόμενο σταθμό δεν φρόντιζε ό δίσκος να μου έγιάη νεο τής έ μελετά τους ρόλους της με χρις άπρόσθηθις...

— Τότε μόνον της συνέβη παρ' όλιγον να λείπη από μια παράστασι στην Θεσσαλονίκη.

— Είχαμε έρεθ στην Λόρισα και φεύγαμε για την Θεσσαλονίκη. Άλλά την τελευταία στιγμή έχασα το τραίνο... Έμεινα μόνη στην πλατφόρμα του σταθμού και γοντάς σαν μαρδο παιδί. Και με την άπόφαση να πάω... πέθ στην Θεσσαλονίκη. Και δα ξεκινούσα, άν στον έπόμενο σταθμό δεν φρόντιζε ό δίσκος να μου έγιάη νεο τής έ μελετά τους ρόλους της με χρις άπρόσθηθις...

Στό κομωτήριο

Κοινωνικό άπόροπτο

Στην εμφάνισή της κυρία Μπισόν, ό Πλασέν σταμάτησε την κουβέντα του και οι δυο κομμάτια έσπείθηκαν ευγενέστατα σε στάσιον προσυχής.

— Την κυρία Μπισόν! Έγυρίσατε από την έξοχη;

— Ναι... Και έγύρισα ένωρίτερα του συνηθούς...

— Διευθύθηκε προς το σαλόνι των «κυριών», το όποιον έχωρίστηκε από το σαλόνι των «κυριών» με ένα από διάφραγμα που δεν έφτανε έως την όροφή.

— Κύριε Πλασέν, στείλτε μου τον Άνρ! είπα ένώ έκαθόταν.

— Ο Πλασέν έσπευσε να την έξυπρητήση. — Ήταν έανθος καί συμπαθητικός.

— Είμαι διαστική σήμερα, Άνρ! Μόνον ένα λούσιμο και μίζανλι.

— Η πόρτα της αίθουσας του κομωτηρίου έ τριζε. Κάποιος έμπηκε στο σαλόνι των «κυριών».

Το λούσιμο έλταίωσε και ό θόρυβος του στεγνωτήρος δεν επέτρεπε στην Κ. Μπισόν να άκούση τί έλεγόταν από το άλλο μέρος. — Ο. λοι έγελούσαν.

— Τι συμβαίνει, Άνρ; έρώτησε ή κυρία Μπισόν.

— Μια πολύ άστεία ιστορία συνέβη χθές στον Ζοζό. Είχε τελειώσει ν' έναν κύριο πολύ σικ. Τον έλεγε άφήσει για να πάη μια στιγμή μέσα και όταν έγυρισε ό πελάτης θάνασε κρσ τώνας ένα χτένι.

— Το όμορφο γενάκι μου, πωληανθρώπακο, τί το έκαμε;

— Το χτένι που είχε πάρει και το όποιον είχε μεταχειρισθή σαν συνηθισμένο χτένι, ήταν χτένι ξεφτισμένο...

— Η κυρία Μπισόν έξέσπασε σ' ένα κροστάλινο γέλιο. Έπωφεληθήκε δέ που ό Άνρ έ σταμάτησε τον στεγνωτήρα για να δηλώση κατηγορηματικά:

— Συχαίνωμαι τις γενειάδες! Ο άνδρας μου έκοψε τη δική του!

— Από το άλλο μέρος του χωρίσματος άκούσθηκε τότε μια φωνή:

— Άν εγώ έγύρισα τη δική μου, δεν το έκαμα θέασι για να εύχαριστήσω τη γυναίκα μου. Πρόσχε, Ζοζό. Την χωρίστρα λί γο δεξιότερα. Έτσι της άρέσει της φιλενα-δίτσας μου. Είπε ένα έξωτικό πουλάκι που δεν πρέπει να το δυσρεπώ...

— Οι άνδρες είναι όλοι έθιοι και οι γυναίκες τα θύματα! Είπε ή κυρία Μπισόν άρκετά δυνατά για ν' άκούσθω.

— Η άπάντησις έδόθη άυτόστιχη:

— Όταν έχω κανείς μια γυναίκα άνω πόφρη, έχει δικαίωμα να παραστρατή!

— Έκείνη άπήνησε με ζωηρότητα: — Δεν λείπουν και οι νέες άτυχες γυναίκες που έχουν για άνδρα έναν γερογκρινιάρη.

— Με πόση θερμή ύπερασίζετε αυτές τις δυστυχισμένες!

— Έκείνη συγκινήθηκε. Η εικόν του έρα στού της, τοό τόσο νέου, τοό τόσο γοητευτικό, χοροπρόδωσε μπροστά στα μάτια της. Έ πελώρησε όμως στον έαυτό της και έανέπε με ύφος πειρακτικό:

— Άν έγνώριζα τη γυναίκα σας, θα έπή γυναίκα να της άποκαλύψω τις άπίστευτες...

— Και εγώ άν έγνώριζα τον άνδρα σας...

— Η κυρία Μπισόν έπείράχθηκε. Τι τόλμη!

— Έτελειώσατε, έπε μετά μια στιγμή.

— Η κυρία Μπισόν έσηκώθηκε, έήτησε τον έαυτό της στον καθρέφτη με ίκανοίτησι κι έπειτα διευθύθηκε στο ταμείον. Ο άγνωστος έβγαίνει. Έρριξε μια ματιά επάνω από τον άμο της για να ιδή την μοσχευμένη του σωμαλότηρα. Δυο φωνές άκούσθηκαν.

— Όρτάς!

— Νέσταρι!

— Έργασια έδω;

— Καί σύ;

— Σε περιμένω έξω!

— Ο κύριος έξηφανίσθη. Ο Πλασέν έχαμογέλασε.

— Τι συμπάσις! Γνωρίζετε τον κύριο...

— Είπε ό άδελφός μου. — Όρίστε! Δώστε μου τα ρέστα!

— Ο Πλασέν έπήρε το χαρτονομίσμα, έήτησε με τα ρέστα και έκαμε τη σκέψη να την συνοδέψω στην πόρτα. Έκείνη έόληκε γρήγορα.

— Ο Άνρ έόκασε στα γέλια.

— Ο Νέσταρι έινε ό άνδρας της ό γέρο εκουιάρης, όσας τον λέει! Αυτό δα ήταν έμε για διαβολικά συναντήσεις! Μα σαν κι όη δεν ά άπαρη καλότερη.

— Βρίσκες; έμωμώρισε ό Πλασέν. Πιστεύεις πως θα έναπατήσουν έδω; Ποτέ!

Καλή νύκτα, έέβασι.

ZOZE ZEPMAIN

— ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Κοινωνική άφήγησις

Σιγλόβερε. Στη μικρή και άπόμειρη ταβερνούλα του λιμανιού της Χάερης, με το χαμηλό, καπνισμένο ταβάνι, ένα πλήθος άνδρων με χλωμές κουρασμένες μορφές, που τις κάνει πιο θλιβερές το άχνό φως ενός μικρού ηλεκτρικού λαμπριού, ζητούν στο ποτήρι τονισού το άσπασισμένο κορμίο των ή την πρόσκαιρη λήθη κάποιου κρυφού των καύμου.

Είπε όλοι ψαράδες, έργατικοί, χαμάλιδες, στα φορτηγά άνεργοι ναύτες, θαρκαρδες, που πριν πάνε για ύπνο έννοουν ν' άφήσουν και την τελευταία πεντάρα τους στο ποτήρι.

Κυνηγώντας το άπόροπτο, μελετήσης των λεπτομερειών της άνθρώπινης ζωής σε όλες της τις έκδηλώσεις, έχω ξεπείσει άγνώριστος ως εκεί και παρακολούθησ ός θαμώνες έ. ναν προς ένα.

Οι άνθρώπινοι πόνοι περνούν από τα κέντρα του είδους αυτού σε ζωντανές άδρές εικόνες έξαιρετικά παραστατικές.

Κάθε ποτήρι κρασί στο κατακάθι του, κρύβει πάντα και μιάν άνθρώπινη ιστορία. Έ ιστορία πόνου και σπαργμού.

Και να που άπόψε ό μπάρμπα Λιονέλ μάς λέει μια.

— Ήμουνα και γώ μια φορά νέος όπως έσύ, άν και δεν είμαι δά, ν' όλο το άσπρισμα των μαλλιών μου και τις ζαρούκλες του προσώπου μου, ούτε σαρανταπεντάρες...

Εώσπασε για λίγο άδειασε το ποτήρι του που το είχα γεμίσει με το διαλεχτό κρασί που παράγγειλα και έξακολούθησε, σαν να μόνο λόγουσε:

— Είχα γυναίκα νέα, που τη λάτρευα, Γι' όν άγγελο...

Τον άκούγαν όλοι σιωπηλοί, κρατώντας και την άναπνοή τους. Ήταν ή πρώτη φορά που ό γέρο Λιονέλ μιλούσε για το χθές της ζωής του για την άτομική του κατάρτασι.

Έκείνος έναγέμισε και άδειασε μονορροφί το ποτήρι του, άναψε ένα τσιγάρο που του προσέφερε, μου φύσηξε τον καπνό κατάμουτρα με άφέλεια και συνέχισε την έξομολόγησι του πινάκοντας τις στάσεις του ταγάρου του στα λυγισμένα του ρούχα.

— Είχα τότε μια καλή θέσι σ' ένα καράβι και με νόμιζαν όλοι εύτυχισμένο. Και το π. στενα και έγώ... Σ' τα ταξίδια μου πάντα μαζί ή άγαπημένη μου!

Σάβησε για να έναπατή λίγο κρασί, ά. ναστένανε για μια φορά άκόμα και συνέχισε:

— Όμως γελιόμουνα, φίλοι μου, γελιόμουνα. Γιατί ή εύτυχία είνε ένα όνειρο και ή χαρά της ζωής ένα φέμα που άλλοιμονο σ' αυτός που θα τ' άτυλιφθούν... Ναι ναι! Γιατί είνε τόσο σκληρή ή άποκαλύψις της άλήθειας σ' εκείνον που η τρισευτυχισμένος στην πλάνη του.

— Λοιπόν; τόν ρώτησε με έξαναμένη περίεργεια καθώς έσταμάτησε για να μου ζήτηση έ, να ταγάρω.

— Μια μέρα που λέτε μισαρρώσησα και άναγκάσθηκα να πάω πριν της ώρας μου έα φινικά στο σπίτι που έμέναμε στο διαμέρισμα που το καράβι ή δεν είχε ναύλο ή έμεινε στις δεσμενές για καθάρσιμα και έπικυση στο λιμάνι της Μασσαλίας. Και αυτό έφθασε για να γκρεμίσω την εύτυχία μου, να θανατώση τη ζωή μου.

— Γιατί, πώς; τόν δέικοψα.

— Η γυναίκα μου, φίλοι μου, που την έλάτρευα και τη θεωρούσα άγια ήταν στην άγκυλιά — τίνος θαπρείτε;

Κυτταχθήκαμε με άπορία. Έγέλασε τότε δυ νατά σαρκαστικά και σπαρχατικά μαζί και έμωμώρισε σαρκαζμώδης:

— Το καλύτερο φίλου μου!

— Άκούσθησε μια θορυαία σιωπή λίγων στιγμών και όστερα ό μπάρμπα Λιονέλ έπρόσθεσε:

Είσαι πολύ περιεργή, μου γράφεις, να μάθεις, πώς απεφασίσα να παντρευθώ και να πάρω έναν αδέρτα τον οποίο δεν αγαπούσα και μάλιστα τη στιγμή που όπως ξέρεις ήμουν έρωτευμένη μ' έναν άλλον. Έγώ, μία γυναίκα τόσο συνασθηματική που είχα ως δογμα στή ζωή μου ότι δεν πρέπει να παντρευτεί μια γυναίκα παρά μόνον τον άνδρα που θα αγαπήσει.

Θα προσπαθήσω να σου ικανοποιήσω άσπλητη μου, την περίεργη γιά σου και συγχρόνως να σε πείσω, ότι δεν είμαι μία γυναίκα άσκολούη προς τις άρχες μου, πράγμα που πολύ πιθανόν να πιστεύεις αυτή τη στιγμή και να μη θέλεις να μου το πεις.

Λοιπόν, θα σου διηγήσω τα γεγονότα για να δεις και έσυ μόνι σου, ότι το καλύτερο που είχα να κάμω, ήταν αυτό που έκανα.

Με τον Χ. ήμουν έρωτευμένη και πολύ έρωτευμένη. Δεν το αποκρύπτω. Για πόνο λόγο άλλως τε: Αφού και στον ίδιο μου τον άνδρα το έχω δηλώσει. Τού έχω μιλήσει με τόσο ειλικρίνεια, τού έχω δώσει να καταλάβει και τό τόσο σαφή τρόπο ότι ο Χ. ... απέλεισε για μένα έναν σοβαρό σπασμό στη ζωή μου ώστε ποτέ ίσαμε σήμερα — και είμαστε τέσσερις μήνες παντρεμένοι — δεν είπα το ελάχιστο που να μπορούσε να βίξει τον έρωτά μου αυτόν. Πόσο λεπτός, αλήθεια είναι!

Σεβεται την αγάπη μου όσο δεν θα τη σεβόταν κανένας άλλος. Ίσως.

Λέω ήμουν έρωτευμένη και έσύ ίσως να διερωτάσαι: «Ήταν ή και είναι: Όχι, φίλη μου. Δεν είμαι πια. Με τον Χ. δεν με συνδέει πια τίποτα ούτε και αυτή η φιλία. Για μένα είναι τώρα ένας ξένος και αδιάφορος άνθρωπος, το ίδιο όπως είναι οι διάφοροι άγνωστοι που συναντάς στο δρόμο. Σου το λέω μετά θεσιότητας αυτό, γιατί το διεπίστωσα. Πέντε ή έξι φορές τον συνήτησα από τότε που έχω χωρίσει, ποτέ στο δρόμο μου και ποτέ σε κάποιο χαλαρόπαισίο, χωρίς να νιώσω την έλαχιστή ταραχή, χωρίς να αισθανθώ την ανάγκη, για να κοιτάξω γιά δεύτερη φορά. Τα θέλημά μου διασταυρώθηκαν, τον χαιρέτησα τυπικά και αυτό ήταν όλο. Ίσως αν δεν συνέβαινε να διασταυρωθούν τα θέλημά μου να έκανα και πώς δεν τον είδα. Τι παράξενη αλήθεια που είναι η ζωή! Μα φλυαρώ και δεν θέλω να σε κουράσω. Γι' αυτό θα σου πω τώρα άμείως πώς επήλθε ο χωρισμός αυτός χωρισμός.

Ήταν ένα βράδυ του περασμένου Απριλίου. Έγυρνα από μιά νύκτα πιά που είχα κάνει στη θεία μου Ξερέ, την αδελφή της μα καρίτισσας της μαμάς, που έχει τη βίλλα με τον περίφημο κήπο, που τόσες φορές έκασθες έσύ και έγώ να ποδή τις λύπες μας και τις χαρές μας. Είχα μαζί μου μίαν άγκαλιά τριαντάφυλλα που ένα — ένα είχα μαζέψει μόνη μου για να στολίσω το δωμάτιο για εκείνον. Έγυμνα το κουδούνι και ήρθε να μου άνοιξη:

— Καλησπέρα, αγάπη μου, τού είπα.

— Καλησπέρα, είπε ξερά εκείνος.

Έσκυψα γιά να φιλήσω και μετά θύα έσπασε και άκούμπησε τά χείλη του στή δική μου.

— Γιατί με φίλες τόσο ψυχρά; τον έρώτησα με πορόπνο.

Δεν έθρηκε τίποτε άλλο να μου άπάντησε πορά:

— Έλα και έγω μία διεσώλεμένη πείνα. Θα θέλεις τράπεζι;

Έκρυμα έλο τον όνο που μ' έψημύρισε εκείνη τη στιγμή και με χαμόγελο, άφου άκούμπησα τά

λουλούδια στή τράπεζι, τού έδωσα να άνοιξη το ποκέτο που κρατούσα στή άλλο χέρι. Ήταν λίγη κοριντανέλλα, τρι και σόγα πού είχα άγοράσει με λεπτά που είχα δανείσει από τη θεία μου γιά να της τα δώσω σέ δύο — τρεις μέρες που θα έπαρνα το μισθό μου από τό γραφείο.

Επέταξα άμέσως τό έπαινοφράκι μου και έτρεξα στή κουζίνα να έτοιμάσω να φάμε. Μα τί τα θέλεις, Ό,τι έκανα πιά το έκανα μηχανικά. Η πικρία είχε λαλάξει στήν ψυχή μου και ένν μεγαλό έρωτηματικό με βασάνιζε: Ήταν άραγε ο αγαπημένος μου, αυτός που έγω είχα φαντασθή; Μ' αγαπούσε; Εφωλίσαν στήν ψυχή μου τά άγνά έκείνα αιθήματα που με τόση πίστι τού άπέδωσα. Και μοιραία τότε άρχίκα να κατακλύζον τη μνήμη μου ήάφορες μικρολεπτομέρειες που έώς τότε είχαν περάσει άπαρατήρητες. Π.χ. μία μέρα ένώ τού εσιδέρνα ένα κοστούμι, έθρηκα στήν τσέπη του δυό άποκόμματα έτοιμωρών κινηματογράφου, μαζί

— έναν λαχνό φιλανθρωπικής άγοράς. Έφωλα στή μνήμη μου και θυμήθηκα πώς άκρίβως άμέρα αυτή της φιλανθρωπικής άγοράς — ήταν μία μεγάλη γιορτή — ήρθε στο σπίτι μ' έναν φίλο του και μετά τό φαγητό έφυγε διασπαστικός μαζί μου μέ τη δικαιολογία πώς έπρεπε να συναντηθώ ένα πρόσωπο άπαρατήρητο, διότι έπρόκειτο να τού δώσω όριστική άπάντηση γιά κάποια θέσι. Φοικα τό ψέμα αυτό ίσως γιά μιά άλλη να μην είχε τόση μεγάλη σημασία. Για μένα ώστόσο, που τόσο θα λαχταρούσα να μείνι κοντά μου την ήμερα εκείνη ο άγαπημένος μου και να μη με άφήσει μόνη, ή έσπρίδωσι αυτή με έλύπησε φοδερά. Δεν τού είπα τίποτα, γιά τού έσυχώρησα τό ψέμα αυτό, άποδίδοντας τό σέ μιάν άνθρώπινη άδυναμία. Μα νά, που τόρα δανωρόχον στή μνήμη μου μαζί με διάφορα άλλα — που δεν στή έξιτόρω γιά να μη σέ κουράσω — και έστάλαξαν μ' έπιμο νή την άμφιβολία. Άμφιβολία που έκλόνησε την πίστι μου σ' αυτόν. «Μ' αγαπά όπως άλλοι; Με έσπρίδωσι τό έρώτημα ή τον άναγκάζουν σήμερα τά πράγματα να δείχνι πώς μ' αγαπά; Ξέρεις τους τελευταίους μήνες είχε μείνει άνεργος και προσπαδούσαμε να ζούμε και οι δυό με τον δικό μου μισθό. Η αλήθεια είναι πώς δεν έπαυε έν τώ μεταξύ να τρέχει πντ τού γιά να βρή δουλεία.

Ε, λοιπόν, κοιμιά σέσι με την σέσι που ή πληγμένη μου ψυχή ήθελε να τού άποδώσει. Έμένα ώστόσο, κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε και μία καινούργια λεπτομέρεια έρχόταν στή μνήμη μου και έδυναμωνε την άμφιβολία.

Τό φαγητό έτοιμάσθηκε και έκαθήσαμε να φάμε. Τα λουλούδια έσκολοιούσαν να μείνουν ριγέλα να στή τράπεζι. Πόσο θα ήθελες, ή ψυχή μου κατά στας άν στή διασπαστική μου γιά έμαγειρεύσει έκείνος είχε τοποθετήσει τά τριαντάφυλλα σ' ένα έαζο!

Τό γεύμα έπέρασε σιωπηλό, με δυό — τρεις μόνον τυπικές κουβέντες. «Ψαρά ή κοριντανέλλα, παχύ τό τού, νόστιμα τ' αυγά...» και μόλις έτελειώσαμε, άφού με έσπρίδωσι στή σήμα μου τράπεζι, έπηρε ένα θέλαιο που έκάθησε σέ μία πολυθρόνα να διαθάρ.

Δέν έβρω ποιά άκατανίκητη δύναμη με έκυρίεψε ξαφνικά κι' έ να κόμα άσυγκράτητου θυμού γεννήθηκε μέσα μου. Χωρίς να μέσο λάθησι τίποτε άλλο τού είπα άπότομο:

— Πρέπει να τελειώνουμε.

Εγύρισε με κύτταζε μ' ένα έλέμια άπορίας. Μα έγω αυτό τό θέλημα τό έθεώρησα προσποιητό. Έσπρίδωσι πώς ένώ με κοτάλα θαινε ένώ τά έκατι άπορία, έλα, προσποιόταν τον άνδρα.

— Ναί, πρέπει να τελειώνουμε.

Τού έπανελάσα. Άρκετα ως έδω

— Ω πόσο θα περίμενα να τον δώ

νά διαμαρτυρηθώ. Νά με πλησιάσει και να με χαιδέει. Δεν τό έκαμε. Θα μου πής: «Και μήπως αν δεν μ' αγαπούσε δεν θα μπορούσε να τό κόμη και ψεύτικα;»

Δέν υπάρχει άμφιβολία. Όταν άγαπούμε όμους γινώσκαστε ώρισμένες στιγμές τόσο άδύνατοι... Ένα «πολύ καλά» ήταν ή άπάντησή του. Και έσυνέχισε τό διάβασμα σαν να μην είχε συμβή τίποτα.

Η υπόλοιπη νύχτα έπέρασε θουβά. Έκοιμήθηκα με πλάι ο ένας στήν άλλο. Σε κάποια στιγμή που έπεχέρισε να με άγκαλιάσει, έγώ τρέσθηκα. Και αυτή του ή κινήσι που φάνηκε προσποιητή. Τό πρωί άρχισε να φτάνη τις θαλάσσες του. Δέν έκαμα τίποτα γιά να τον έμποδίσω. Έφυγε, μ' ένα τυπικό «γεια σου». Σε δυό μέρες έαναγύρισε, χωρίς τις θαλάσσες θέσας. Μα έγω έν τώ με ταξύ είχα πη τό αντί στήν έλιν. Σ' αυτόν που με τόση έπιμονή ζητούσε τόσον καιρό να με παντρευθώ. Χωρίς ν' άναφέρω τίποτε γ' αυτή την υπόθεσι στήν Χ. τού είπα με όλη μου την ψυχραιμία ότι θεωρώ τά πάντα τελειωμένα μεταξύ μας. Και έανάφυγε. Και όμους τη στιγμή εκείνη τον αγαπούσα ακόμη.

Σήμερα που είμαι πανδρεμένη τέσσερις μήνες, δεν έχω μετανοή. Άπεί ο ίδιος γ' αυτό που έκανα. Η αγάπη μου αυτή είχε διανώσει τον κανονικό της κύκλο. Μπορεί ο Χ. ... να μ' αγαπούσε ακόμη. Για μένα όμως θα παρέμενε ένα πρόβλημα έλαιο. Και τη στιγμή που θα παντρευόμαστε άκμή θ' άμφιβολία αν θα μ' έπατρευόταν από αγάπη ή από ύποχρέωσι. Τον άνδρα μου τον παντρεύθηκα από έκτίμησι κι' όχι από έρωτα. Δεν παραδεδέχομαι ώστόσο ότι έφωληκα άνακόλουθη στις άρχες μου. Γιατί ή έκτίμησις αυτή μ' έκανε να πιστέψω ότι θα τον αγαπούσα μία μέρα. Και δεν έδωχα γελασμένη.

Είμαι τρελλά έρωτευμένη μαζί του! Και ο άλλος έχει πεθάνει γιά μένα. Δίκαια ή άδικα; Αυτό δεν τό ξέρω.

ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

Γέλα

ΠΑΛΗΝΑΤΣ

Τό έσύ πάλι έλιν τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

Είμαι τρελό

πάντα και ότι δέν πέφτουν ποτέ στή θάψιμ και στή μελαγχολία, στήν άπογοήτεισι και στήν άπαισιόδοξι.

Άνθρωποι και αυτοί όπως έλοι μας φυσικό είναι να έρσικουνται και αυτοί σέ μία συνεχή πάλη με τις άναποδιές της ζωής, με τις ψυχικές στενοχωρίες και με τόους συνανθρώπους των και να νιώθουν μέσα τους όλες τις αντίδρασεις της καθημερινής στή πάλης.

Όλα αυτά τά συναισθήματα χουν όπως σέ όλους μας, άντικτυπο μέσα στήν ψυχή τους. Και αν έμεις πληγνουμε καμιά φορά χωρίς κέρη στή δουλεία μας, στενοχωρημένοι, με την έγνοια κάποιου σοδάρου προθέληματος, που μας άπασχολεί, κανείς δεν μας ύποχρεώνει να γελάσουμε, να μετadώσουμε την ευθυμία μας στούς άλλους. Ένώ οι κομικοί...

Οι ρόλοι των κομικών δεν είναι όλοι οι ίδιοι. Άλλοι μας προκαλούν τό γέλιο με τις γκριμάτσες τους, άλλοι με τά σοδάρων ή άστεία τους, άλλοι με τις άποψη τεύσεις και τις γκάφες που παθαίνουν και άλλοι με τις παντός είδους ύπερβολές τους.

Ο παλιότατος που άφου έκανε διάφορα άστεία, άφου έπεσε κατά διαφόρους άνόητους τρόπους άφου έφαγε μπάτσες και κλωστές, άρχισε με μιάς με τη μάσκα του, που είναι τόσο κομική ώστε να φαίνεται τραγική, να κλαίη με έια πηλά χοντρά δάκρυα που κυλούν έπάνω στή μογοτιομένη μάσκα του δεν κινεί τον όγκο και την συμπάθεια τού κοινού γιά τον πόνο του και τά παθήματά του, αλλά προκαλεί τό γέλιο που λές και δεν πρόκειται να σταματήσει πιά.

Τό πλήθος γελεί γιά τον πόνο τού παλιότατου που έκδηλώνεται πέρα από κάθε μέτρο και γελεί άκρίβως γιά την ύπερβολήν ατή που γίνεται κομική και μας προκαλεί την ευθυμία.

Με τη συνεχή αυτή προσπάθεια είναι φυσικό να εξαντλούν οι κομικοί την ευχάριστη, την γελοστή τους διάθεσι την όποιαν όλοι έχομε μέσα μας σέ μικρότερη ή μεγαλύτερη αναλογία και να μην την έσανδρίσκουν πιά μετά στήν τακτική τους ζωή.

Έχει παρατηρηθώ ότι οι ήθοποιοι που ύποκρινουν, ρόλους όργης, μίσους και κακίας είναι πάρα πολλ όκαλοι στήν ιδιωτική τους ζωή, ψυχραιμοί και ήρεμοί.

Οι ψυχολόγοι λένε ότι αυτό είναι φυσικό γιατί οι άνθρωποι αυτοί έξανδρουν έπάνω στή σκηνή όλην την ποσότητα θυμού και κακίας που έχουνε μέσα τους και έτσι δεν τους άπομένει τίποτα από τά άσχημα αυτά συναισθήματα.

Τούταντίον, οι κομικοί δεν κατρώδουν στήν ιδιωτική τους ζωή να γελάσουν ποτέ με την καρδιά τους και να ευθυμίσουν σάν τους άλλους ανθρώπους. Αυτοί έχουνε έξαντλησει τη δύσι της ευθυμίας που ύπάρχει μέσα τους στή τούρ που ή έπαυσι στή σκηνή. Ωστε είναι πιο δυστυχιόμενοι από μας, που είμαστε χαρούμενοι όταν ύπόρχη κάποια αίτια και γελάμε όχι όταν θέλουν οι άλλοι, αλλά όταν είμαστε πραγματικά ευχαριστημένοι.

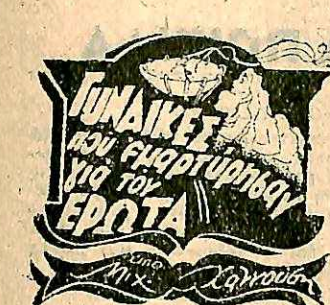
ΙΕΡΕΤΕ...

Γιατί...

τά κάστανά σκάζον με κράτο αν δεν τά χαράζουμε πριν τά βάλουμε να ψηθούν στή φωτιά;

ΔΙΟΤΙ:

τά κάστανά περιέχουν κάτω από τό φλοιό τους άέρα και υγρό. Όταν λοιπόν τό άέρα και τό υγρό των ροιών τό άέρα και τό υγρό τους έσταθούν διασπείρονται αυτοί με τους φυσικούς νόμους σήφωνα με τους φυσικούς νόμους και έζονταν τό έμποδίζει. Όταν μ' ό φλοιός τά έμποδίζει. Όταν όμως αυτά έσταθούν άκμή περιόστερο, ή δύναμει τους νική την αντίστασι τού φλοιού και έτσι άντίσταται τού φλοιού και νών με όρμη, σπάζόντας τον.

Περίνα

ή έρωμένη
ένός έκφύλου

Από τό έρωτικό άγκάλιασμα
στό αίμα τού μαρτυρίου και
τόν ύγρο τάφο τού καναλιού.

ΔΡΑΜΑ ΕΡΩΜΕΝΗΣ

— Περίνα, ψυχή της ψυχής μου! Ξαναδώσε μου τον ώραιον έρωτά σου και άφηρε να γειρή πάλι τό λατρευτό κορμί σου έπάνω στή δική μου.

— Μα δεν κάμω τίποτε άλλο από αυτό, Άρετινε μου.

— Όχι! Τα γαλανά σου μάτια δεν όρσίζουν πια σαν πρώτα με τό άπαλο έλέμιο τους την έρημένη από την θλίψη καρδιά μου. Δεν είσαι ή πρωινή έρωμένη μου... Τό ξέρω. Ζήτης την άπο κλειστήν αγάπη μου. Την άπολυτην άφοσίωσι μου. Μα πώς μπορώ να σου την δώσω όταν έγώ ένας καθαριμένος καλόγηρος έπούλησα την ψυχή μου στή σατανά γιά μερικές θερμόαιμες γυναικές που σέβουν κάθε μέρα την λαύρα τού άκόρεστου πέθου μου. Περίνα, είσαι ή έκλεκτή των έκλεκτών μου... Η ψυχή μου σου άνήκει. Μη μου ζητάς περισσότερα. Είμαι ένας δυστυχί άμένος...

Η Περίνα άφηκε τό χέρι της μέσα στή δική του και τά ξανά ήλιόλουστα μαλλιά της έχυθηκαν άνάλαφα έπάνω στή σατανά στήθος τού μεγάλου καρδίου κατ'εξοχή.

— Σού έδωσα ότι πιο τίμιο και άγνο είχα, ψυχή μου, ή Περίνα, ή πιο άγνό είχα, στήν κόσμο. Μα έσύ έξακολουθείς να μην κρατάς την ύποσχεσι που μου έδωσες... Και αυτό είναι γιά μένα ένας άργος θέσας θάνατος.

— Προς τό παρόν δεν θα άνεχθώ, Περίνα, να μοιράσω τον έρωτά σου μ' έναν άλλον άνδρα. Ο άρραβωνιαστικός σου άπα την Μπέρνα, τό γραφικό χωριό σου άπό όπου σέ πήρα γιά να σέ κάμω άρχόντισσά μου, δεν θα σέ έαναθώ παρά άφου σέ χαράσω... Έτσι άγαπώ τό Άρετινε... Και οι γυναίκες που άγαπήθηκαν από αυτόν φέρουν ως τιμητικό τίτλο τον έρωτά μου.

Η μικρή Περίνα άναγείρε με σά στή κρεβάτι τού έρωτός και τόν πόνο φρίσσοντας από τού βαρύ καύμο που της γεννούν στή σκηνή στή λόγια τού ποιητού — καλονύχου της Βενετίας.

Και άναλύθηκε σέ ένα σπασμό κεικό κλάμα.

ΓΟΕΡΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

ΜΕ ΜΟΥΣΙΚΗΝ ΥΠΟΚΡΟΥΣΙΝ

— Άκουσα πάλι κραυγές πόνο, μπαινόντας στή μέγαρό σου, Άρετινε... Ποιά γυναίκα πάλι έπασε θύμα της σατανικής σου γοητείας; Ο περίφημος ζωγράφος Τισα νός και φίλος τού δαιμονικού

Καζανόβα της Βενετίας τού Άρετινού, είχε πάει να τον έπισκεφθώ εκείνο τό πρωινό. Και έμεινε έκπληκτος από τις ύποκαφες φωνές που άνέβαιναν από τά ύπόγεια τού μεγαλόπρεπου μεγάρου τού Άρετινού.

— Ω, τον καθούχασε μ' ένα καχασμό ο τυχοδιώκτης ποιητής. Μαστιγώνω μία νέα έρωμένη μου που άπειθαίρει σάν έρώτα μου. — Δέν έπαυσε ποτέ σου να είσαι σκληρός σαν θηρίο... Άρετινε.

— Ναί όταν άγαπώ μεγάλη μου ζωγράφε... Οι δυό φίλοι πέρασαν στήν αυτελής διαμέρισμα γραφείο τού γόητος Ιερώνιμου, που ή έκκλησία είχε καθαίρει γιά τον έκτομο όιο του, αλλά τον όποιό έτρεμε όλη ή Ιταλία γιά την άπεραντήν ίαχου του...

— Άγαπάς λοιπόν, έσύ; ρώτησε έκπληκτος ο Τισανός. — Άκριβώς έγώ ο άτρώτος, ο άνήθικος και ύλιστής που καθητήσα να έχω στήν διάθεσι μου ένα δολέηρο «χαρέμι» γυναικών, έπασα έρωτευμένος με μία μικρή κοπέλλα που έτυχε να συναντησω στήν Μπέρνα, σ' ένα θαλάσσιο περίπατό μου... Τί της έθρηκα; — Τίποτα τό σαρκικό, τίποτα τό περίφημο γιά ύλτες όργιαστικές ήδονες και κραυγές... Τά μάτια της, τά μάτια της έκείνα! τά γαλανά και κουρασμένα, τά πυρωμένα από τον πυρετό μάγουλά

χρυσοποίκιλη κιθάρα και άρχισε να παίζει κάποιον γαργό, θορύβω όσσο μπρός στή έκκλησία όμαστα τού φίλου του.

Οι ήληρές νότες τού όργάνου έκάλυψαν την ήχώ τών θρηνητικών γόνων που άνέβαιναν από τά ύπόγεια...

ΒΙΑΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Οι ήμνες περνοδν και ή ώραία Περίνα μαρμαρώνει μέσα στή έίσα και άνεπιθύμητα χάδια τού Άρετινού, που φαίνεται αλήθινα έρωτευμένος μαζί της.

Ένα θραύση την νύνη σέ μία χρυσή δαντελλένια ρόμπα της φορά ένα μαργαριτερόνιο περιδέραιο στή λαιμό, ένα άραχνόφωτο τό πέπλο στή μαλλιά και την οδηγεί σάν κοίτωνα του.

— Οι ώραιες γυναικές γεννήθηκαν γιά να αγαπούν και να αγαπιώνται, της λέει. Και ένώ ζητά να μ' αγαπήσεις όπως σ' αγαπάς...

— Το θάμα μου μπορεί να τού άνηκε και να τό έξουσιάζει τον κερανοβόλο ή Περίνα. Μα ή καρδιά μου ποτέ... Είσαι ένα τέρας τυφλωμένο από τον πόθο. — Όλα τά άλλα είναι προσάσεις. Ο Άρετινος χαμογέλα. Έχει πάντα πεποίθησι στήν ύποσχεσι του. Καμιά γυναίκα δεν τού άντιστάθηκε ως τώρα. Και ή Περίνα;

— Έκείνο τό τρελό θράς που δεν έχει ανάγκη της Περίνας. Διψά σαρκικήν ήδονή, όγρά αίσματόδης χείλη, άσπαρουναν γυναικεία σάρκα... Έχει έξαχθεί σκεδόν τον ρωμαντικό έρωτά του γιά την φυματική φίλη του.

ΕΝΑ ΕΓΚΑΛΜΑ

ΣΤΟ ΚΑΝΑΛΙ

Οι φίλοι του όμους ήσαν πολλοί. Σε κάποιον από αυτούς έλαχε ένα λουλούδι με τό κρυμμένο σημείωμα.

Και τό τρομερό μουσικό της Περίνας έφθασε έως τον Άρετινο... Τό «θηρίο» που έκρυβε μέσα του έξέστη. Έξυπνος ή διαστραμμένη και αϊμοδόρος φύσις του.

— Στή μαστίγιο πάλι! Έως ότου ζήτηση συγγνώμη! Βρυχήθηκε ο Άρετινος παραδίδοντας γιά πολλοστή φορά τό θύμα του στή χείρα τού δημίου.

Πειθήνια, άγέφυστα ύπήκουσε και πάλι ή Περίνα. Όλόκληρος άφες δέχθηκε στή άάσαστρινα σόμα της τις πυρίνες ραδώσεις της μανίας τού έρωτός της.

Όταν έράδασε, μία γόνδολα την φιλοξένησε που ώδηγούσε ο ίδιος ο Άρετινος και ένας ύπηρέτης του. Πού πήγαιναν; Η νύχτα ήταν σκοτεινή και τά ήρεμα νερά τού βενετσιάνικου καναλιού άκόμη σκοτεινότερα.

— Έξω από τό Δουκικό Παλάτι, ο Άρετινος έσκέπη και άγκάλιασε σφιχτά την ήμιανόλητη Περίνα. Η περιγραφή είναι ίστορική. Μας την διέσωσαν ο ίδιος ο Άρετινος σ' ένα από τά όλιγότερα, αίσωγρά συνέτια, αλλά τόσον περίφημο που τον άπαθανάτισαν. Κατόπιν έκόλλησε με περιπάθεια τά χείλη του στή δική της και ρούφηξε τό ρουμπινένιο αίμα που έσταζει από τό μαστίγιόμα...

— Νά ή κατόντια της γυναικάς που ζητήσε να σκελίσωσι μία άνδρική καρδιά ψυθωρίσι. Άρπαξε όστερα τό πολυδάσα νιμμένο σόμα της Περίνας, τό σήκωσε ψηλά με τά στήθερά της και τού πέταξε μέσα στή θολά νερά τού καναλιού.

— Άσασ! μία γυναικεία κραυγή τρόμου άκούσθηκε. Και όστερα ο ποταμάρχης τών κοιτών τού γονδολιέρη που έπείσπερε τον Άρετινο στή μέγαρό του γιά να συνεχίση την διασκέδασή του...

Η Περίνα έπέζησε... Ένα από τά πολλά άλλα λουλούδια που είχε πετάξει, έφθασε και ως τά χείρα τού άρραβωνιαστικού

Υψωσε τό πολυδάσανιμένο σόμα της Περίνας και τό πέταξε μέσα στή θολά νερά τού καναλιού...

Της τά χλωμά χείλη της ήσαν οι άόρατες άρπες που μου έρπαζαν σάν μέσα σέ τάνάσση, την καρδιά και μου την κρατούν σκλαδ...

— Γιατί είπες τά πυρωμένα από τον πυρετό μάγουλά μου; Είπε με μίλις άρρωστή ή νέα κατά κτησίς σου.

— Ναί... φυματική...

— Υψωσε Θεέ! Και την παρέρωσες στή μαστίγιομα, σ' αυτή την κατάστασι.

Έκάρησε πάλι ο άναίοητος Άρετινος.

— Και τί ήθελες να κάμω άφου μου ζητάς διαρκώς τον άρραβωνιαστικό της...

— Είπε λοιπόν και μνηστευμένη ή κοίμηση. Άλλά δεν σέ φανταζόμουν τόσο σάσιση και τυραννικό. Άρετινε...

— Θα την κάμω έγώ καλά! Μείνε ήσυχος. Και θα σου την δώσω μία μέρα να μου κινήσι το πορτραίτο της. Άλλά πρώτα, πρέπει να μ' αγαπήσει.

Από τά ύπόγεια τού όρηόχου μεγάρου τού Άρετινού, νύες κραυγές άπελπίστας ύψώθηκαν. Η Περίνα έσπάρσε κάτω από τό μαστίνιο τού περσικού της.

Την ίδια στιγμή ο Άρετινος πλησίασε στήν τοίχο, έκρεμάσθηκε

κή δίνη που δεν γνώριζε φραγμούς λογικής...

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΑΠΟΓΝΩΣΕΩΣ

— Όστερα από τό χρυσάφι, τί ύπάρχει καλύτερο στήν κόσμο από τόν έρωτα και τό φαγητό! φανάκι μευσημένος ο τρομοκράτης τών γυναικών.

Ο Άρετινος διασκεδάζει μέσα σέ μία κραπαλή όργιου, άνάμεσα στίς υννοσημέντες του παλλακίδες. Θεωρούστος τού 1540 Καρναβάλι, τρέλλα, πανζουρλισμός στήν Βενετία με τά φωταγωγημένα κανάλια της και τις λικνιστικές καντάδες της...

Η Περίνα μόνη στή δωμάτιο της, πετά λουλούδια από τό παρδαρό της στή κεφάλια τών άγνωστων μετηρημένων που περνούσαν από κάτω. Αυτοί, της άναποδίδουν τόν χαιρέτισμο και καρφώνουν τό λουλούδι της, ώραιας άρχόντισσας στή στήθος τους.

Κάθε λουλούδι όμως κρύβει και μία μικροσκοπική σημείωσι: «Είμαι αϊμώλατος τού Άρετινού. Πειθώκα κάθε μέρα. Είδο ποίσεις τον άρραβωνιαστικό μου Πιέτρο Κέλιο στήν Μπέρνα, να μ' έλευθέρωση».

Ο Άρετινος άνύποπτος διασκεδάζει... Έκείνο τό τρελό θράς που δεν έχει ανάγκη της Περίνας. Διψά σαρκ

56ον

— Μου έρχεται ή ιδέα κ. Τόμ Κόξ να ζητήσω να σάς ανατεθή ή ενέργεια ανακρίσεων. 'Ο διευθυντής της αστυνομίας είναι κατενθούσιαισμένος μαζί σας.

— Καλωσύνη του.

— Να λοιπόν τί θα γίνει: Θα πάρετε ένα ψευδώνυμο Γάλλου θα μεταμφιεσθήτε ως έσος γνωρίζετε να μεταμφιεσθε άριστο ουρηγματοκά και εφοδιασμένους με μια έγγραφη έντολη του διευθυντού της αστυνομίας, θα πάτε στο μέγαρο Βαλερύ και θα κόψετε α ναρκίσεις υπό την ιδιότητα μυστικού Γάλλου αστυνομικού. Δέχεσθε:

— Με όλη μου την καρδιά.

— Τότε τρέχω στην διευθυνσι της αστυνομίας.

— Ναί, Ζεφρούά. Στο διάστημα όμως αυτό που θα λείπεις, εγώ μπορώ να σκεφτώ σοφώτερα επάνω στην υπόθεσι αυτή. Μου χρειάζονται όμως μερικές πληροφορίες. Γνωρίζεις τόν κόμητα Λαν τόν τόν μνηστήρα της δεσποινίδος Βαλερύ;

— Άκουστά τόν έχω

— Και τί έχεις άκουσει γι' αυτό τόν;

— Ότι είναι ένας ευγενής κύριος άριεπτος σ' όλα και ότι αυτός έσως από θεάσαι καταστορ φιλ τόν Βαλερύ στον οποίον είχε δανείσει ένα ποσό τριών ή τεσσάρων εκατομμυρίων, τόν οποίο και τόν χάρισε τόν τέλος.

— Διάβολε! Να μια δωρεά ά ληθινα θαυλική...

— Έκαμε όμως και κάτι άλλο. Έδανισε ή εδάρησε στον Βαλερύ και άλλο ποσό σε μετρητά. Αυτό δόκλιμα εκατομμύρια, που ό Βαλερύ έστρέψε χθές τόν πρωί από τήν Γράτσια και τόν έπληξε σπύτι του και τόν έκλεισε στο χρηματοκιβώτιό του. Ξέρω ά κόμη ότι ό κόμης Λαντώς ήταν έρωτευμένος με τήν διορφή δεσποινίδος Βαλερύ. Με τήν εκατομμύρια που εδάρησε στον πατέρα τόν έπεισε να τόν δώσει τήν κόρη του.

— Σ' ευχαριστώ για τίς πληροφορίες αυτές πληροφορίες, Ζεφρούά. Πήγαμε τώρα να μού φέρη γρήγορα τήν έντολή του διευθυντού.

— Καί είμαι θεάσιος, κ. Τόμ Κόξ, ότι ό διευθυντής θα τόν θεώρησι εύτυχία μου, γιατί άπεφασίσατε τέλος να λάβετε πιά ένεργό μέρος στις υποθέσεις μας.

— Ω Ζεφρούά, τόν κάνω έτσι για να περνώ τόν καιρό μου...

— Καί ό Ζεφρούά φευγόντας άκουσε τόν Τόμ Κόξ να γελά.

— Όταν ό Άμερικανός ντεκετίβ έλθουσε να εισηγήσθι στα σκότη κάποιον μυστηρίου, άκολουθούσε να περιεργαστήσθι σκέψεις...

— Έκλεινε έμπηκτικά τήν παράθυρα για να έμποδίσθι τόν φως τής ημέρας, έδωμιγγορούσε μ' αυτό τόν τρόπο όσο περισσάπο σκούτα δι μπορούσε και μετά άρχιζε να άτλείετο κάπνισμα. 'Η μία πύλα διαδεχόταν τήν άλλη, τόν δωμάτιο έπλημμυρούσε από κάπνους και ό αστυνόμος σκεπτόμενος, μένοντας άκίνητος, με τόν βλέμμα καρφωμένο πρός ένα ώριμένο σημείο τού τοίχου.

— Όταν ό Άμερικανός ντεκετίβ έλθουσε να εισηγήσθι στα σκότη κάποιον μυστηρίου, άκολουθούσε να περιεργαστήσθι σκέψεις...

— Έκλεινε έμπηκτικά τήν παράθυρα για να έμποδίσθι τόν φως τής ημέρας, έδωμιγγορούσε μ' αυτό τόν τρόπο όσο περισσάπο σκούτα δι μπορούσε και μετά άρχιζε να άτλείετο κάπνισμα. 'Η μία πύλα διαδεχόταν τήν άλλη, τόν δωμάτιο έπλημμυρούσε από κάπνους και ό αστυνόμος σκεπτόμενος, μένοντας άκίνητος, με τόν βλέμμα καρφωμένο πρός ένα ώριμένο σημείο τού τοίχου.

Κατά τόν ίδιο λοιπόν τρόπο έσκέφθηκε και στήν προκειμένη περίπτωση ό Τόμ Κόξ. Καί μετά έσκέψενός ένος τετάρτου τής ώρας έμειθερίσε:

— Αυτός ό κόμης Λαντώς είναι καθ' όλα τόν φαινόμενο ό ήλικος άουτοργός τής δολοφονίας αυτής. Έδωκε τήν εκατομμύρια τού για να πάρη τήν κόρη τού Βαλερύ και όταν άρραδωνιάσθηκε τήν κόρη, έξεπάστρεψε τόν πατέρα. Γι' ατί όμως; Για να πάρη πίσω τήν εκατομμύρια; Όχι θεάσαι. Καί άλλο συμβαίνει έδώ. 'Ο Βαλερύ έπρεπε να λείψη όχι διότι είχε χρήματα, άλλα διότι...

Και πάλι σκέφθηκε ό Τόμ Κόξ άλλα εις μάτην. Δεν κατάρθεσε να εισδύσθι στο σκούταί του μυστηρίου και μυσήρισε:

— Αυτό τόν δότι θα τόν μάθω όταν άρχίσω τίς ανακρίσεις.

Τρία τέταρτα τής ώρας άργώτερα ό Ζεφρούά έπείσθηκε από τήν διευθυνσι της αστυνομίας φέροντας τόν διορισμό για τόν ό ποιο είχε πάγει.

— 'Ο Τόμ Κόξ έπληξε τόν περίφημο έγγραφο, τόν άνοιξε και διάβασε:

«Γαλλική Δημοκρατία

«Μυστική Υπόθεση

«Δημοσίαι Ασφαλείας

«Πρός τόν αστυνόμο Γκαστόν Λερούα.

«Παρακαλείσθε να έπιψηρήσθι άμέσως τήν υπόθεσις τής δολοφονίας 'Ουριουρί Βαλερύ με πλήρη και άπεριόριστη έλευθερία ένεργείας

«Λ. Π. Π.

«Γενικός Διευθυντής»

— Ζεφρούά, είπε ό Τόμ Κόξ άφού διάβασε τόν έγγραφο. Πρέπει να τήν έμεινέ και συ μαζί μου. 'Η άλλάξης και συ δνομα και πρσώπου. 'Υποπτεύομαι, Ζεφρούά, ότι στή δολοφονία αυτή είναι άνακαταμένο τόν «Κόκκινον Δαχτυλίδι».

— Όχι δά!

— 'Κι αν είναι έτσι, έσύ θα γίνης άφορμή να άναγνωρισθώ κι' εγώ. Οι κακούργοι τόν «Κόκκινον Δαχτυλίδι» έξέρουν πολύ καλά ότι συνδεόμια μαζί. 'Αμα δούν έσένα, θα ύποπτευθούν και δεν πρέπει να ύποπτευθούν τί ποτε.

— Καλά θα κάμω όπως λέτε.

— Τίποτε σχετικό για τή δολοφονία μήπως έμαθες;

— Συνελάσαν δέκα κοινοτά τους λαμπούτας

— Θαυμάσια Ζεφρούά, αυτό ύποδοθηί τή σχέδιά μας. Δέκα έ:

— 'Ο διευθυντής κ. Λεπίν έχει έκμανή

— Τι πιστεύει ό κ. Λεπίν;

— Ότι οι συλληφθέντες δεν έχουν καμμία σχέση με τόν δολοφόνο τόν Βαλερύ.

— Καί σχετικώς με τήν δολοφονία τί πιστεύει;

— Ότι είναι μυστηρήσιμος, μολογώ και αυτός είναι πεπεισμένος ότι άφορμή τής δολοφονίας ήταν ή κλοπή.

— Καλά Ζεφρούά, ελπίζω πολύ γρήγορα να έρεθώμε στήν εύχάριστο θέσι να τόν ύποδοίξωμε τόν εναγίον... Καί τώρα άς δώμε τί τή κάνουν έμείς οι δύο.

— Έμένα με παρακολουθούν και με κατασκοπεύουν νύχτα και μέρα οι άνθρωποι τού «Κόκκινου Δαχτυλίδι». Αν μεταμφιεσθώ χωρίς να πάρω τίς άναγκαίες προφυλάξεις θα με καταλάβουν. Γι' αυτό τόν, όταν φύγη απ' έδώ θα στείλως τρία άμάξια να με περιμένουν στή γωνία τού δρόμου και σέ κα θεία από αυτά έάλε μέσα ό τί χρειάζεται για να μεταμφιεσθώ σ' ένα άξιόπρεπτη πενηντάρι άστυνόμο...

— Άλλο τίποτε;

— Τίποτε. Οι άμαξάδες όμως πρέπει να είναι τήν άπόλυτον έμπιστοσύνης σου. Θα τούς πής ότι όταν τόν ένα άμάξι εκείνο που θα μπό έγώ ξεκινήσθι, θα ξεκινήσουν άμέσως και αυτοί και θα φύγουν με όλη τούς τήν ταχύτητα. Τα λοιπά άνδιαφέρουν έμένα. Έσύ, Ζεφρούά θα μεταμφιεσθής όπως είπαμε, και με πέντε άστυφύλακες θα με περιμένεις στο μέγαρο Βαλερύ. Έκει δώρρω και θα σε συναντήσω. Ποιά δνομα θα πάρης;

— Λουδοβίκος Ντερίε.

— Έβγαλε μετά τόν ρολόγι του ό Τόμ Κόξ και είπε:

— 'Η ώρα είναι ένδεκα. Στις δώδεκα πρέπει να περιμένουν τήν τρία άμάξια και στις τρεις τόν άπόγευμα θα περιμένης και συ με τούς άστυφύλακες έξω από τόν μέγαρο Βαλερύ.

— Μάλιστα.

— Έσφίξαν τή χέρια τους και έχωρίσθησαν

Πέντε λεπτά μετά τήν άναχώρησι τού Ζεφρούά, έγήκε από τόν ξενοδοχείο τόν και ό Τόμ Κόξ χωρίς να πάρη καμμία άπολύτως προφυλάξι.

Στις δώδεκα παρά δέκα λεπτά έπείσθηκε. Τα τρία άμάξια έπείρμεναν. 'Ο Τόμ Κόξ καθυυθνή πρός τόν άμαξά τού πρώτου άμαξίου

— Παλληκάρι μου, τού είπε, σ' έστειλε ό Ζεφρούά;

— Μάλιστα.

— Θάρρης και θα σταθής άκριθας μπροστά στήν πόρτα τού ξενοδοχείου. Τό ίδιο θα κάνουν και οι άλλοι. Θα φροντίσω ώστε τήν τρία άμάξια ναθούν κολλητά τόν ένα με τόν άλλο και θα αφήσετε τίς πόρτες άνοιγτες, ώστε εκείνος που θα μπη από τήν πόρτα τού πρώτου άμαξίου να μωρη να φύγη από τήν πόρτα τής τρίτης.

— Κατάλαβε

— Όποιος από σάς άκούσθι με σά από τόν άμαξί τόν να τού φωνάζουν έμπρός! Θα θάρρης τόν λόγόν τού και θα φύγη με διαδολεμένη ταχύτητα.

— Πολύ καλά.

— Οι άλλοι δύο με τή άφειανά τους άμάξια θα φύγουν και συ τόν και θα άκολουθήσουν τήν ίδια διευθυνσι τρέχοντας πίσω από τόν πρώτο άμαξί ως εκεί που τελειώνει ό δρόμος αυτός. 'Υστερα κα θεία άμάξια θα άκολουθήσθι χωρίς στή κατεύθυνσι, έντελως αντίθετη από εκείνη που άκολουθούσθι οι άλλες. Με κατάλαβες, παλληκάρι μου;

— Πολύ, πολύ καλά!

— Όρασι! Προσεέ όμως, ούτε λέξι. 'Αν έλθη κανείς τώρα που θα μπό στο ξενοδοχείο και ζητήσθι να σου πάρη λόγια...

— Ω, ήσυχάστε... Ξέρουμε έμεις άπ' αυτές τίς δουλειές...

— Θαυμάσιαι! Κάνετε λοιπόν γρήγορα όπως σάς είπα

Και μπήκε στο ξενοδοχείο.

Σέ λίγο, τή τρία άμάξια σύμφωνα με τίς οδηγίες τού Τόμ Κόξ ήλθαν και έσταμάτησαν μπρος στήν πόρτα τού ξενοδοχείου, τόν ένα δίπλα στο άλλο με τίς πόρτες άνοιγτες.

Στις δώδεκα ακριβώς ό Τόμ Κόξ έφανιάσθηκε στήν πόρτα τού ξενοδοχείου χαμογελώντας και από τόν ύψους τής έξωτερικής σκάλας έβριζε μια έξεταστική μα τία γύρω του. Ένας ζητιάνος στεκόταν στή γωνία με τόν πρόσωπο γυρισμένο στήν πόρτα τού ξενοδοχείου λίγο δε πιά πέρα περίμενε ένα μόνιμο άμάξι.

— 'Ο Τόμ Κόξ χαμογέλασε:

— 'Ο κατάσκοπος τού «Κόκκινου Δαχτυλίδι» σκέφθηκε και τόν άμαξί τόν Κάλά, φιλαράκο μου! Τώρα θα σε κάνω έγώ να τή χάσθης.

Και μπήκε στο πρώτο άμάξι χωρίς όμως και να μείνι μέσα σ' αυτό. Έπείρασε γρήγορα στο δεύτερο άμάξι και έφώναζε στον άμαξά:

— Έμπρός!

Τόν άμαξί ξεκίνησε διαστικά και εύθως άμέσως ξεκίνησαν και τα άλλα δύο. Καί έτσι τή τρία άμάξια άκολουθώντας τήν ατή κατεύθυνσι και πηγαινοντας τόν ένα πίσω από τόν άλλο έτρεχαν ήδη με τρομακτική ταχύτητα κατά μήκος τού μεγάλου δρόμου, τού οποίου ή κίνησι είχε μετριάσθι κατ' εκείνη τήν ώρα.

— 'Ο ζητιάνος που στεκόταν πιά πέρα από τόν ξενοδοχείο έμεινε καταπληκτος μπρος στο άπροσδόκητο αυτό σμείαν. Καί ξεχνώντας ότι ως εκείνη τήν ώρα έκανε τόν κομπουρισμένο από τή χρόνια γέρα, έρωσε τόν όμα του και παρητήρησε πρός τόν μέρος που έτρεχαν τή τρία άμάξια.

— 'Α αναθεματισμένο Άμερικανέ, έμεινέρισε. Σέ ποιά λοιπόν από τή τρία άμάξια μπήκες;

Καθυυθνή πρός τόν μόνιμο που περίμενε λίγα έήματα πιά πέρα

και ρώτησε τόν άμαξά:

— Μωρέ, Σάρλ είδες έσύ σέ ποιά από τή τρία άμάξια μπήκε αυτός ό δολοφόνος;

— Στο πρώτο.

— Αυτό τόν είδα και έγώ, μά έμεινε στον πρώτο;

— Δεν ξέρω...

— Άνάθεμα τόν! Καλά μάς τή σκόρπωσε ή δουλειά.

— Άμ' έπρεπε να τόν περιμένης, Γκρουμ. Έπρεπε να περιμένης ότι ό Τόμ Κόξ θα σου σκάρωνε άπωσδήποτε κάποιον τέτοιο παγινίδι.

— Νά τούς πάρωμε από πίσω.

— Κόποτος χαμένος... Για κύνταξ τή τρία άμάξια έχωσαν έκει κάτω στή γωνία και τόν κα θεία τρώξ έχειριστό δρόμο. Τρία άμάξια δεν μπορούμε να παρακολουθήσωμε θεάσαι.

— Άνάθεμα! Ποιος άκούει τόν τόν «Σκελετό με τή Πράσινα Γάντια»

— Καθμένε, Γκρουμ άλλη φορά πρέπει να παίρνωμε διαφορετικά μέτρα. Τώρα πάμε είναι περιττό να μένωμε έδώ.

Και ό άμαξάς έμαστίγωσε τόν όλογόν του και άπεμακρύνθη, ενώ ό ζητιάνος άκολουθούσε πίσω πείζος έλασμημένας υβρίζοντας και καταρώμενος τόν Τόμ Κόξ

Στις τρεις τόν άπόγευμα τής 1-δίας μέρας στή μικρή πλατεία που θρισκταν μπρος από τόν μέγαρο Βαλερύ, έφανιάσθηκε ένας άσπεριεπτατος και σοδαρός κύριος ως πενήντα χρόνων. Έφορούσε μαύρη μακρά ρεδιγκάτα ήλλο καπέλο και ή χρυσά ματογυλιά, κρατούσε δε στο χέρι τόν ένα λεπτό μπιστούνι.

Άφού έβριζε μια ματιά γύρω του, διέκρινε τόν άριστορ μέρος τής πλατείας πέντε άστυφύλακες και κοντά σ' αυτούς ένα κύριο πολύ νεαρότερό τους, άλλα ντυμέ να κατα τόν ίδιο σοδαρό και άξιόπρεπτη τρόπο.

— Αυτός είναι ό Ζεφρούά διελογισθό ή ήλικωμένος κύριος.

Και έστρέφθη πρός τόν μέρος τών άστυφύλακων. Έπλησίασε τόν νεαρό κύριο που θρισκταν μετά ξύ τους και ρώτησε:

— Θα είσθε ύποβέτω ό βοηθός άστυνόμου κ. Ντερίε;

— Μάλιστα.

— Όρασι! Έσάς ήλθα να συναντήσω έδώ. Είμαι ό άστυνόμος Γκαστόν Λερούα.

— Στις διαταγές σας! Έκα με ό Ντερίε ύποκλινόμνος.

Άπομακρύνθησαν μετά, καθώς και οι δύο για να μη τούς άκούουν οι άστυφύλακες και ό άστυνόμος Λερούα ρώτησε:

— Λοιπόν, Ζεφρούά τί γίνεταί μέσα στο μέγαρο;

— Δεν θρίσκομαι έδώ παρά πρδ δέκα λεπτά τής ώρας, κ. Τόμ Κόξ.

— Είδες κανένα να μπαίνει;

— Πρώτα απ' όλα ατή τή στή γωνί ό κόμης Λαντώς έρρισκεταί μέσα στο μέγαρο. Πρδ πέντε δε λεπτά ήλθε και ό Κιγιώ ό σμυ δολοφόνος.

— Σέ συμβουλεύω Ζεφρούά, φίλε μου, να δυοπιστήσθι πάντοτε πρός τούς συμβουλευτάς σου. Αυτός ό Κιγιώ τί πράγμα είναι τόν γνωρίζεις;

— Θεωρείται έντιμος άνθρωπος.

— Όλοι είναι έντιμοι Ζεφρούά, μέχρις άποδείξωμε τόν έναγίον.

— 'Ο Κιγιώ είναι ίσως καλός άνθρωπος. Αυτό όμως δεν με έμψόζει να τόν ύποπτεύωμαι και σ' αυτόν. Σου συμβουλεύω να κάνης και συ τόν ίδιο

— Μάλιστα κ. Τόμ Κόξ.

— Καί τώρα, Ζεφρούά, μωρείς να προσποιηθής τόν ήλιθιο;

— Πώς! Ένας βοηθός άστυνόμου ήλιθιος;

— Όπως θα είμαι και έγώ ή λίθος, Ζεφρούά! Μέσα στο μέγαρο Βαλερύ είμαι θεάσιος ότι έρρισκονται καταρράσει. Αυτός τόν καταρράευσ λοιπόν πρέπει εύθως έ άρχην να τούς κάνωμε να πείζονται ότι έχουν να κάνουν με δύο πολύ ήλιθιους άστυνομικούς.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΛΑΥΡΟΥ

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά τήν έβδομάδα από 16—22 Ιανουαρίου έχουν ως άκολουθως:

— 'Αραι κατ'άλληλοι:

1) Διά τας ύποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 4—5 μ.μ. τής Παρασκευής (16) και 10—12 μεσημέρ. τής Δευτέρας (19).

2) Διά τή χρηματικά ζήτημα. τα: 9—11 π.μ. τού Σαββάτου (17) και 4—5 μ.μ. τής Ιδίας ήμέρας.

3) Διά τήν άγοράν λαχείων: 'Ολοι αι πρώται ώραι τής Τετάρτης (21) και αι άπογευματιναι τής Πέμπτης (22).

4) Διά τή ασθηματικά ζήτημα: 8—10 μ.μ. τής Κυριακής (18), 5—7.45 μ.μ. τής Τρίτης (20) και 1—4.30 μ.μ. τής Τετάρτης (21).

— 'Η Ιδία ώρα τής Τετάρτης είναι κατάλληλος διά γάμους και άρραδωνας.

5) Διά τόν μέλλον σας όλη ή πρώτη τού Σαββάτου (17) και τόν άπόγευμα τής Δευτέρας (19).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ/ΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οι άπευθυνόμενοι πρός τόν δόκτορα Κάμα πρέπει άποσατήτως να άναφέρουν: α) τόν έτος γεννήσεως, β) τόν μήνα γ) τήν χρονολογία τού μηνός, δ) τήν ήμεραν και έ δύναται τήν ώραν. Αι έπιστολαί δέον να συνοδεύωνται από έπ.20 (είκοσι) διά κάθε άπάντησιν. Θα διευθυνόνται δε «Πρδς τόν περιοδικόν «Θησαυρόν»» διά τόν δόκτορα Κάμα— έδός Σανταρόζα 5, Αθήνας.

ΑΜΑΚ.— Πάνεσθε σε μικροδούλεις κι' αυτό σάς άδικεί. Τό άπτερι σας είναι ρυθμικόν. Μήπτε σε σοδαρές έργασίες, κινήσεις και θ' άποκτήσετε μεγάλα κέρδη. Είθε νέος ακόμα και τόν μέλλον θα σας γελάσθι με πολλήν εύτυχία. 'Ημέρα σας ή Τρίτη.

ΓΙΟΥΚΙ ΓΥΣ.— Σας ένδιαφείρου πολύ τή λύσσα και τή κομική ματα και παραμείλτε ζωτικά σας συμπεριφορά. Τό άστρο σας θα λάμψι γι' ατή τόν 1944. 'Ημέρα σας ή Κυριακή λίθος τόν διαμάντι.

ΤΖΟΝΑ 90.— Ένας γάμος με αίσθημα θα σας φέρη άτυχία, άλλα μετά τόν διαζύγιο θα παντρευήτε με προζένειά και θα ζήσετε εύτυχισμένη. 'Ημέρα σας τόν Σάββατο, χρώμα τόν γκρι.

ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.— Με άγάπης μόνο δεν εύτυχε κανένας χρειάζεται και δράσις άλλη Ιδίας σ' α νείατα. Βοηθήσετε τόν άστρο σας τόν οποίον είναι τυχερό και λαμπρό. Θα σας φέρη εύτυχία και πλούτη. 'Ημέρα σας ή Τρίτη, ώρα ή 3 μ.μ., χρώμα τόν γαλάζιο.

ΜΑΛΒΙΝΑΝ.— Τό άστέρι σας θα λάμψι από ύγιεινή και χαράν πάντοτε. Δέν θα σας λείψη ποτέ τίποτε στή ζωή. Είσθε τόν εύνοσμένο παιδί τής τύχης. 'Ημέρα σας ή Κυριακή.

ΟΜΟΡΦΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ.— 'Η όμορφιά σας θα δημιουργήσθι κα πεία έμπόδις στήν τύχη σας. Τα πείαυκά σας θα σας άδικήσουν και θα ύποφέρете. Ένα ταξίδι μακρά θα σας φέρη εύτυχία.

ΤΡΕΛΛΟ ΝΑΥΤΑΚΙ.— Είσθε ή προσποιησις τής ζωοφροσύνης. Αυτό θα άφελήσθι τήν τύχη σας και θα σας δώσθι ένα μέλλον χαυμύρον οικονομίας. Θα μένωμε όμως στή έλπία και θα παντρευθήτε μια ήλιθια πολυφώνου. 'Ημέρα σας ή Πέμπτη, χρώμα τόν καφέ.

ΜΗΤΣΟΝ Κ.— Μην άπογελήσθε με πείαυμα που δέν άφελόν τόν μέλλον σας και θα είσθε τήν εύτυχία να σας πληρώσθι. Έχετε λιγύνη τήν μακίαν καταστροφή. 'Οχι. Σας άγαπούν όλοι. Μην άμφιβάλλετε, θα εύτυχίσετε.

ΜΕΝΕΞΕΣ ΑΛΑΚ.— Τό άστρο

σας είναι ή Άφροδίτη. Λαμπρό έρωτικό άστέρι. Θα σας ικανοποιήσθι σε όλα μετά τόν πόλεμο. Θα παντρευθήτε και θα εύτυχίσετε με άνδρα τής έκλογής σας. 'Ημέρα σας ή Δευτέρα, χρώμα τόν κυανόν.

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑ.— Μία άπειρη σκέψις σας θα σας φέρη στο άστρο γάμωτο. Άλλα μετά λίγους μήνας όταν μετανοήσετε θα θήτε ώραι ές ήμέρες κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο.

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΚΟΙΛΑΣ.— Λήην παραπονήσθε. Πάρτε τήν ζωήν όπως έρχεται και φιλοσοφήστε λιγάκι. Όλα θα περάσουν και θα τή θυμάσθε σαν όνειρο κακό. Θα είσθε καλές ήμέρες άλλα πρδ πάντος ύπομνη.

ΤΖΙΝΙΑ.— Ν' άφοσιωθήτε στις σπουδές σας γιατί είσθε γεννημένη να σταδιοδρομήσετε στο επιστημονικό σκάφος. Θα ταξιδεύετε όχι πολύ και θ' άποκτήσετε και λεφτά.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ.— Πολύ τυχερή είσθε δια άλλ' άτυχή στον έρωτα. Μή σας άπελπίσθι αυτό γιατί θα σας μετρώμε να με προζένειά πολύ εύπρεπή και θα όητε εύτυχισμένες μέρες. Τό χρώμα που σας εύνοεί είναι τόν πρσων. 'Ημέρα σας ή Τρίτη.

ΤΣΕΧΟΥΡΙΔΗΝ.— Είσθε ένας νέος πολύ τυχερός που θα εύτυχε σε τόν γάμο σας και θα είσθε τόν πολύ καλές ήμέρες. Μην διατάζετε ποτέ να φανήτε ελκρινής στο έίο σας. Αυτό θα σας δώσθι πολλές χαρές στή ζωή. Θα πάρετε μια μικρή κληρονομιά άνέλπιστη.

ΣΚΑ ΘΗΒΑΙ.— Μελετητρός ή πώς είσθε μιν άσχολήσθι σε ζήτημα έκτός τού κύκλου σας. Θα προσχθήτε γιατί τόν θέλετε και γιατί μελετάτε. 'Ημέρα σας ή Δευτέρα, χρώμα τυχερό τόν λευκό, λίθος πολυτίμος ή γαλάζια πέτρα.

ΑΙΛΙΑΝ ΓΚ.— Ζητάτε από τή ζωή περισσάπο από εκείνο που ποίπει και πρδ τής ώρας σας. Είσθε μικρή ακόμα. Έχετε λίγη ύπαμνη και θα έλθουν ήμέρες καλές για σας. Θα φύγετε στο έξω τσεϊκό και θα έπιστρέψετε πάλι έδώ παντρεμένη κι' εύτυχης. 'Ημέρα σας ή Κυριακή, πετράδι τόν διαμάντι, άριθμός τόν 3.

ΜΑΡΙ Ν. ΡΩ.— Ένα πράγμα που πρδ σάς άδικεί είναι ότι φιλανείτε πολύ για τόν έαυτό σας. Δι' αρωσώστε τόν έλαττωματικά αυτό και θα είσθε ή πιά χαριτωμένη νέα τού κόσμου. Σας άνοσούν και σας έκτιμούν όλοι. Ένας έξνος θα σας άναπνήσθι Ιδισιέως και θα σας παντρευθή. 'Ημέρα σας ή Πέμπτη. Άριθμός σας τόν 5.

ΛΕΥΚΗΝ ΣΑΝΘΟΥΑΝ.— Θα σας ένοήλθσι μια μικρή περυσία, άλλα θα είναι περυσική. Ένας νέος κύκλος εις τόν οποίον θα μπητε τυχαίως θα σας άφελήσθι πολύ εις ζήτημα συνουκείας. Θα δοθήτε κάτι πολύτιμο που θα σας μετρώ. 'Ημέρα σας ή Κυριακή, χρώμα τόν κόκκινον.

ΓΙΑΣΕΜΙ ΑΒ.— Θ' άφνήσετε να παντρευθήτε ακόμα. Είσθε άλλως τόν πολύ νέα. Σας άγαπούν όλοι. Ένας μάλιστα σας λατρεύει. Μην άσπασθήτε όμως. Δέν έφθασε ή ώρα σας. Θα περάσετε μικράν άσθένειαν. 'Ημέρα σας ή Τρίτη.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ Ζ.Κ.— 'Η μελαγχολία σας γοητεύει τούς φίλους σας. Σας έρεωσουν πολλές. Θα έπιτύχετε κάτι πολύ σημαντικό κο για τόν μέλλον σας. 'Η εύτυχία σας θα έκδηλωθί τόν 1945. 'Ημέρα σας ή Δευτέρα, χρώμα τόν γαλάζιο, λίθος ό περυσικός.

Ε. Δ. Τ. Βόλον.— Σας χαρά κτηρίζει λίγη άκαταστασία τήν ό

ποίαν άνάγκη να διορθώσετε για να μιν έμπέσει τή μελλοντική ζωή σας. Είσθε από τή δύνα που τή έρρισκε ή τύχη άσφικτά τήν ώρα που θ' άπελπισθούν από όλα. Μία Παρασκευή μινός Θεφρουαρί θα είσθε μεγάλη εύτυχία.

ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΓΙΟΥΚΙ ΣΑΝ Κ. Π.— 'Η μοίρα σας έπιφύλασσει μίαν καλήν κοινωνικήν θέσιν όχι έμιας από γάμον άλλα από τήν δική σας ικανότητά. 'Ο γάμος θα έλθι άργά. Θα παντρευθήτε ένα καλλιτέχνη. Θ' άποκτήσετε πια διά και πλούτη. 'Ημέρα σας ή Πέμπτη, χρώμα τόν μαύρο.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ ΑΙΛΙΑΝ Κ. Π.— Μην πιστεύετε τήν άνείρα ποτέ γιατί θα σμείθι να πικραθήτε από ένα άνείρα σας τώρα κοντά. Άνα πάτε τήν πολυτέλεια και θα τήν έχετε στον έγγαμο βίο σας γιατί ό σύζυγός σας θα μωρη να σας παρέχη κάθε εύμείριαν. 'Ημέρα σας ή Τετάρτη, χρώμα τόν κίτρινο λίθος τόν ομασάγδι.

ΓΙΟΥΚΙ ΣΑΝ.— Σας λείπει ή έμπνευσις και ή πρωτοτυπία γι' αυτό θα κάνετε γάμο που θα σας άπονοστήσει και θα διαζευχθήτε. 'Ο δεύτερος σας γάμος θα σας φέρη ό,τι δεν θα σας δώσθι ό πρώτος, τήν εύτυχία, παιδιά και λεφτά. Θα ζήσετε πολλά χρόνια, θ' άποκτήσετε διαζύγιον.

ΕΡΙΕΤΑΝ.— Σπουδαίο συναισθηματικό που θα κάνετε με άνθρωπον σπασιωκόν. Τιμές και δόξες με γάμους. Ένα πόσωπο φιλικό σας σας έλπει. Μην τόν έρεωρήσετε γιατί θα σας ένοχλή διαρκώς με τίς δολοπλοκίαις του. 'Ημέρα σας ή Τρίτη.

Γ.Κ.— Ένταύθα.— Όσα πεία μένετε από τή ζωή θα γίνουν άλλα με μετρον πάντοτε. Μην έχετε τί μεγάλες άπαιτήσεις. 'Η εύτυχία δεν έρρισκεται έν τή πολλώ. 'Υγιεινή θα έχετε πάντοτε εάν δεν έρωματίζετε και εάν δεν σας παρασύρουν τή χαρτιά και τόν όνεινυμα.

ΜΙΑ ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ.— Πιστεύετε στο καλό άστέρι σας πρδ θάρρη να σας άπαλλάξθι από κάθε στενωγία. Θα είσθε εύτυχής και ήμέρες νελαστές και γαρούμενες. Μην άδουμνηθήτε. 'Υπομονή και έμπνησι στήν έσσομιά θα σας φέρη εύτυχία. 'Ημέρα σας ή Δευτέρα, χρώμα τόν γκριζό και λίθος ή γαλαζώτερος.

ΣΤΙΣ ΟΡΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΣΙΜΟΥ.— 'Η άδυναμία τού χαράς κτήσας σας και ή ελκρινεία ή πολλή θα σας έλπίθι πάντα στις ύποθέσεις τής κοινότης. Θα έκμεταλλεύωνται τήν δική σας άνοσότητα δια σας καταλάβουν πώς τούς άγαπάτε. Αγωνιάσετε τήν ήλιθια σας. Φανήτε λιγάκι πιά σκληρή και θα είσθε τήν εύτυχία να σας πληρώσθι. Μην άπελπίσθε. Θα έλθουν καλές ήμέρες για σας.

ΜΟΣΧΟΠΙΣΤΕΛΟ.— 'Η έκτίμησις και ό θαυμασμός είναι άπείκα δύνασι άίσθημα. Μην ζητάτε ύπερβολικές άγάπες από νεότερους γιατί σόκουν. Φανήκα και μάς προζένουν άπογοήτευσι. Είσθε ή προσοχημένη ύπαρξις. άκοσθήστε σ' εκείνο που σας προσφέρεται κι' άποφύγετε έκμισθησεις πρώτη. Θα είσθε καλές ήμέρες.

ΕΠΙΜΟΝΟΝ.— Μή διακινδυνεύετε εκείνο που έχετε για να πάρετε άλλο πρδν δευσιωθήτε ότι και τόν άλλο τόν έξασφαλίσατε. Αυτά τή λίγα σχετικά με τή θέσι σας. Φροντίστε να όρητε έλλην πρδ τή. Θα δελτιωθή ή ύγεια σας και ή κοινωνική σας θέσις με τήν τή έλπία και τήν έργασικότητά σας. Γάμος θα γίνη με τόν πρσσωπο που αγαπάτε και ποθείτε. Τόν 1943 θα σας φέρη εύτυχία.

ΜΠΟΥΛΟΥΚΑ.— Όλα τή σήμεια τού άωροσκοπίου σας δείχνουν

πώς πλησιάζει ή ήμερα κατά τήν οποίαν σά είσθε μίαν τελείαν άποκατάστασιν τού αίσθηματικού σας έίου. Μία συγκίνησις θα κλονισθί έτι 2 μήνας τήν ύγαν σας. Θα περσώ όμως χωρίς κινδύνους εύτυχώς. Θα παντρευθήτε με πρόξενεία, άργότερα και θα εύτυχίσετε.

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΓΙΟΥΛΙΑ.— Με γοηπίασθε πολύ και αυτό σας καθιστά λιγάκι άντισθηματική, ενώ δεν είσθε καθόλου. 'Η ζωή σας διαγράφεται με χαρούμενα χρώματα. Θα παντρευθήτε κατά τόν 1943 με καλλιτέχνη και θα εύτυχίσετε.

ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ.— Έχετε τήν έμπνησιον κλίσιν στή όρη σκέψις. Αν ήταν στο χέρι σας θα γούσασθε καλώς γι' ατί τόν έτε. Μία άγάπη όμως θα σας συνδύσθι με άνθρωπον καλόν και ικανόν να σας δώσθι εύτυχία. 'Ημέρα σας ή Τρίτη.

ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟ.— Πολύ έλαφρό σε όλα σας. Δεν παίρνετε τίποτε μέσα σας για να πικραθήτε. Κάνατε καλά. 'Η ζωή σας θα έινε μετρία άλλα γεμάτη χαρά που θα πλημμυρίσθι από τόν χαρακτήρα σας. Θα παντρευθήτε καθήγητή ή δασκάλον και θα κάνετε πολλά παιδιά.

ΘΥΛΙΚΟΝ ΤΑΡΖΑΝ.— Δουλέψετε, κοπιώσατε, άσφαλθήτε με κάποια έργασία, κάνετε περιπάτους και θα έπανιδήτε τήν ύγιεινή σας. 'Η εύτυχία θα έρθι μόνιμη τής όταν βγάλετε από τόν νού σας τόν φόβον που σας κρατάει άδικα. Είσθε πολύ νέος και όλα θα πείρασούν. Θα τή άνδουήσθε σόν πρσσωπο κακό άνείρα. Πρδ πάντος χαρήτε, γελάτε και άφήστε τήν μελαγχολία κατά μέρος.

ΜΠΕΛΑ—ΣΜΑΡΩ.— Αι σπουδαί σας θα έσπασθύν από τή δική σας έμπειρία. Μην ένεν πείαζε ρόλο σ' αυτές. Θα παντρευθήτε από έρωτα μικρούλα και θα πάρετε άνδρα τής άρεσκείας σας, όχι πλούσιον άλλα καλόν. 'Ημέρα σας ή Πέμπτη.

ΓΕΩΡΓΗΝ Γ.— Σας εύνοεί τόν λευκό χρώμα, ή Κυριακή και τόν τοπάζιο. Είσθε άτυχή στις έρωτας δουλειές άλλα ένα συνουκείο θα σας άποζημιώσθι για όλα. Παιδιά δεν θ' άποκτήσετε γιατί δεν θα θέλετε σεις έρ' όσον ή ζωή θα είναι ζωή ταξιδιών συνεχών. 'Ημέρα σας Δευτέρα, άριθμός τόν 10.

ΛΙΝΑ.— Σας περιμένει μια εύχάριστη έκπληξη κατά τόν 1943. Θα σας φέρη μια εύτυχία που ζητάτε. 'Η ζωή σας θα είναι ζωή ευτυγισμένη που θα τήν πληψούν πολλές. Μία έσση φίλη σας θα σας φέρη μια δυσάρεστη παρσική. 'Ημέρα σας ή Τρίτη.

— 'Ο δόκτορ ΚΑΜΑ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Ρ. Π.

Τόν έγνώρισε, έδώ και λίγον καιρό σε μια φιλική συντροφιά. Άπό τήν πρώτη μέρα τής γνωριμίας των καταλάσαν και οι δύο ότι άρεσαν ό ένας στον άλλον και άκόμη ότι πολλές τους ιδέες συνταυτίζονταν. Μία συμπάθεια άφχισε τότε να γεννιέται μεταξύ τους ή οποία μοιραίως ώδηγήσε στον έρωτα. Μα εκείνη έλτε για τί δεν ήθελε να άφήσθι τόν έαυτό της να παρασυρθί σε μια έρωτική περιπέτεια είτε γιατί είχε άρχη ή παντρευθί τόν άνδρα που θα έπίστευε ότι θα τήν κάμει εύτυχισμένη. Έβαλε χαλινό στα άίσθημα της και είπε: «Δέν είμαι διατεθειμένη να έκθέσω τήν ψυχή μου στο κίνδυνον τού πόνου, τόν αυτό μου γενικά, στήν κούραστική κατάστασι τής άεσθαιότητας ή μιας πιθανής έγκαταλείψεως. Μου άρέσει, τού άρέσει, αν είναι τίμως άνθρωπος και δεν έχει σέφη να περσάσθι κοντά μου μια έφμερη ζωή, πρέπει να με παντρευτή. Τις σκέψεις τής αυτές έβαυσα δέν τις είπα μόνον στον έαυτό της, μά είχε τόν φόβον να τις άναπαλάξω και θ' άτίειν»

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΟ ΝΕΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΜΑΡΙΝΑ

**"Ένα λουλούδι ανάμεσα στα
έρείπια**

Πρωτότυπο ανάγνωσμα δγαλμένο μέσα από
τήν σύγχρονη Έλληνική ζωή.

Δραματικό—Συγκινητικό—Συγκλονιστικό

